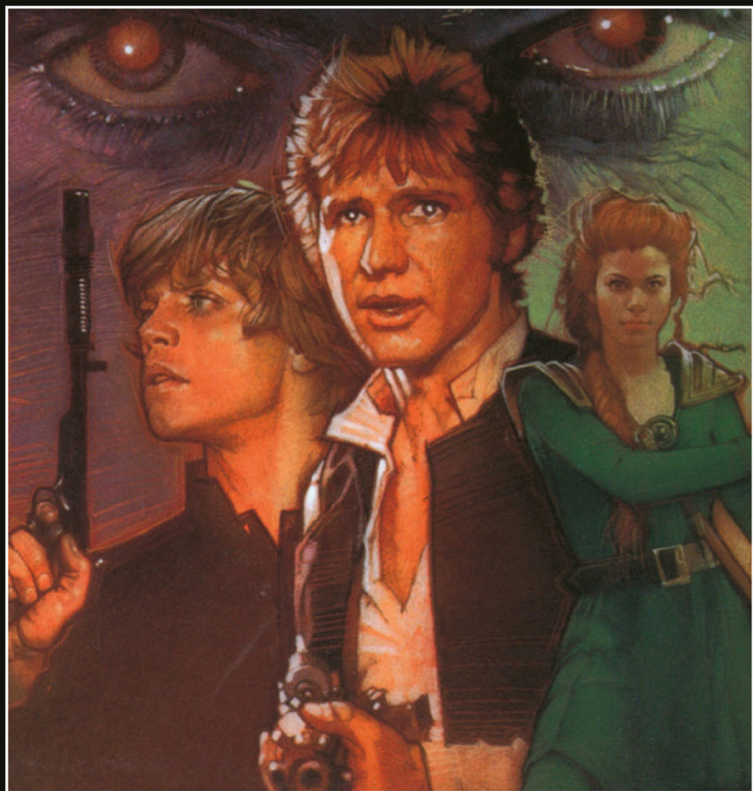

L E G E N D S

STAR WARS™

VICE BUDOUCNOSTI

TIMOTHY ZAHN

Star Wars

Vize budoucnosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Timothy Zahn

Star Wars - Vize budoucnosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TIMOTHY ZAHN

VIZE BUDOUCNOSTI

EGMONT

*Hvězdným dámám, divokým Karrdům,
členům Klubu Jade, mým bothanským špehům*

a zvláště pak

*Tish Pahlové,
ministryni formací:
jak in-, tak dezin-*

Original title: Star Wars: Vision of the Future
Copyright © 2021 Lucasfilm Ltd & ® or ™ where indicated.
All rights reserved
Cover illustration Drew Struzan

First published by Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována či přenášena v jakékoliv formě a jakýmkoliv prostředky, elektronickými či mechanickými, včetně fotokopírování a nahrávání, či prostřednictvím systému ukládání a vyhledávání dat, bez předchozího písemného souhlasu nakladatele a majitelů autorských práv.

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2021 ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 38 042

Z anglického originálu přeložil Milan Pohl

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

E-book konverzi vytvořilo Grafické a DTP studio Fragment

E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2021

TS 14. Druhé vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5004-4

ISBN e-knihy 978-80-252-5061-7 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-5062-4 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-5060-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

KAPITOLA 1

Imperiální hvězdný destruktor *Chimaera* klouzal temnotou vesmíru. Jeho jediným společníkem byl obrovský tichý plynný svět Pesitiin dole v hlubinách.

Admirál Pellaeon stál u čelního průzoru a zíral ven na mrtvou planetu, když na můstek dorazil kapitán Ardif. „Hlášení od majora Harche, admirále,“ oznámil bryskně. „Veškeré škody po pirátském útoku byly opraveny. Vaše loď je opět v plné bojové pohotovosti.“

„Děkuji vám, kapitáne,“ odpověděl Pellaeon. Pečlivě skryl úsměv. Během třiceti hodin, které uplynuly od onoho nezdařeného útoku na *Chimaeru*, přestal Ardif věřit, že to byl nájezd novorepublikového generála Garma Bel Iblise, a uchýlil se k podezření, že přepad zosnovaly odpadlé elementy Impéria. Pak začal podezírat obdobně zrádné Rebely a nyní byl očividně přesvědčen, že za útok mohl nějaký pirátský gang.

V zájmu spravedlnosti je však třeba přiznat, že Ardif uplynulých třicet hodin strávil poctivým zvažováním a rozvíjením svých teorií. Předběžná zpráva od techniků, která se týkala trosk z toho zničeného bitevního křižníku Kaloth, zcela jistě také ovlivnila jeho úvahy. „Něco nového od hlídek?“ chtěl vědět Pellaeon.

„Pořád samá voda, pane,“ odvětil Ardifff. „Stále žádná známka aktivity kdekoli v soustavě. A ohlásil se také ten maskovaný útočný raketoplán, který jste vyslal ve směru únikového vektoru útočníků. Pořád žádná stopa.“

Pellaeon kývl. Dalo se to čekat – každý, kdo si mohl dovolit bitevní křižník, většinou měl v rukávu pár triků, jak ho schovat. „Za pokus to stálo,“ řekl Ardifffovi. „Ať to zkusí ještě v jedné soustavě. Tak daleko ještě můžeme vysílat bez retranslací. Pokud nic nenajdou ani tam, odveďte je zpátky.“

„Ano, pane,“ zamumlal Ardifff.

Pellaeon se nemusel na Ardiffa podívat, aby vycítil jeho váhavost. „Nějaký dotaz, kapitáne?“

„To ta naše komunikační izolovanost, kapitáne,“ svěřil se Ardifff. „Nelíbí se mi být takhle dočista mimo kontakt. Je to, jako bychom byli slepí a hluchí. Přiznám se, že mi z toho běhá mráz po zádech.“

„Ani mně se to příliš nelíbí,“ připustil Pellaeon. „Ale jediný způsob, jak můžeme komunikovat se zbytkem vesmíru, je buď vysílat přes imperiální přenosovou stanici, nebo to zkusit přes HoloNet. V okamžiku, kdy to uděláme, bude každý od Coruscantu po Bastion vědět, že jsme tady. Pokud se to stane, budeme mít na krku víc než jen nějaký nahodilý pirátský gang.“

A to by znamenalo konec nadějí na tiché setkání s Bel Iblisem, pomyslel si. Za předpokladu, že by generál skutečně byl ochoten vyjednávat.

„Já to všechno chápu, admirále,“ řekl Ardifff. „Napadlo vás ovšem, že ten včerejší přepad nemusel být pouhým náhodným útokem proti osamocené imperiální lodi?“

Pellaeon svraštil obočí. „Naznačujete, že to mohla být část velkého plánovaného útoku proti Impériu?“

„Proč ne?“ opáčil Ardifff. „V tomto okamžiku jsem ochotný přiznat, že to nejspíš nebyla Nová republika, kdo ten gang najal. Ale proč by ten přepad nemohli piráti zosnovat sami? Impérium šlo na pirátské tlupy vždycky zostra. Možná se jich několik dalo dohromady a domnívají se, že nastal čas odplaty.“

Pellaeon si zamyšleně hladil knír. Na první pohled tahle teorie vypadala směšně – i na smrtelné posteli bylo Impérium mnohem mocnější, než aby ho dokázala porazit sebesilnější pirátská sebranka. To však neznamenal, že by piráti nemohli být tak hloupí, aby to nezkusili. „To pořád nevysvětluje, jak věděli, že jsme tady,“ poznamenal.

„Stále nevíme, co se stalo plukovníkovi Vermelovi,“ připomněl mu Ardifff. „Možná ho unesla právě tahle pirátská koalice. Mohl jim říct o Pesitiinu.“

„Ne ze své vůle,“ pronesl Pellaeon ponuře. „Pokud mu udělali něco, co jej přimělo promluvit, servu z nich kůži a ozdobím s ní měsíc Bastionu.“

„Ano, pane,“ řekl Ardifff. „To nás však přivádí zpátky k otázce, jak dlouho zde zůstaneme.“

Pellaeon vyhlédl z průzoru ven na hvězdy. Ano, to byla vskutku dobrá otázka. Jak dlouho mají čekat tady uprostřed nicoty v naději, že se jim podaří zastavit pozvolný rozklad Impéria? Podaří se jim ukončit tuhle válku s Novou republikou alespoň s nedotčenou částí teritoria a cti?

Podaří se jim konečně dosáhnout míru?

„Dva týdny,“ pravil. „Dáme Bel Iblisovi další dva týdny, aby odpověděl na naši nabídku.“

„I přesto, že se k němu ta zpráva nemusela dostat?“

„Dostala se k němu,“ řekl Pellaeon pevně. „Vermel je velmi vynalézavý a schopný důstojník. Ať už se mu stalo cokoli, nemám pochyb, že nejprve dokončil své poslání.“

„Ano, pane,“ řekl Ardifff. Jeho tón jasně naznačoval, že Pellaeonovu důvěru nesdílí. „A pokud se Bel Iblis do té doby neukáže?“

Pellaeon semkl rty. „Pak se uvidí.“

Ardifff zaváhal a pak přistoupil ke svému nadřízenému o krok blíž. „Vy skutečně věříte, že tohle je naše největší naděje, že, pane?“ hlesl tiše.

Pellaeon zavrtěl hlavou. „Ne, kapitáne,“ odpověděl. „Věřím, že je to naše *jediná* naděje.“

Klín blížících se hlídkových lodí Sienar IPV/4 se v dokonalé souhře rozlomil na obě strany a imperiální hvězdný destruktor *Relentless* hladce proklouzl mezi nimi k určené pozici na orbitě. „Velmi působivé,“ zabručel moff Disra ke štíhlému muži stojícímu vedle. Zíral napříč můstkem na čelní průzor, v němž byl zarámován modrozelený svět, a slyšel, jak mu srdce bije ve spáncích. „Věřím, že jste mě netáhl takovou dálku jenom proto, abych mohl sledovat kroctarianské obranné manévry.“

„Trpělivost, Vaše Excellence,“ prohodil major Grodin Tierce po jeho boku. „Říkal jsem vám přece, že pro vás máme překvapení.“

Disra cítil, jak se mu ohrnuje ret. Ano, něco takového Tierce říkal. A bylo to *všechno*, co mu Tierce řekl. A pokud jde o Flima –

Disra přenesl svůj zrak na admirálské křeslo a cítil, jak se mu ret kroutí ještě víc. Ten jejich ochočený podvodníček tam seděl jako vládce vesmíru – v té své namodro natřené kůži, bílé velkoadmirálské uniformě a s červeně svítícími očními čočkami. Byl to laserově přesný obrazek velkoadmirála Thrawna, maškaráda, která spolehlivě oklamala každého Imperiála na palubě *Relentlessu* od kapitána Dorji dolů.

Problém byl v tom, že na té modrozelené planetě nebyli žádní Imperiálové. Naopak. Kroctar, kupecké centrum a hlavní planeta sektoru Shataum, se nacházel hluboko v novorepublikovém teritoriu a disponoval každým ždíbičkem palebné síly, která se od takového světa dala čekat. Neexistovala žádná záruka, že na někoho z nich Flimovy oči, uniforma a herecký talent zapůsobí.

A pokud se to nepodaří, celý tenhle pěkný malý triumvirát, který Disra vytvořil, se jim zřítí na hlavu. Flim možná vypadá jako Thrawn, ale má taktické myšlení parazita z jámy na odpadky. Tierce, bývalý stormtrooper a gardista císaře Palpatina, je vojenským mozkiem jejich skupiny, a pokud kapitán Dorja uvidí, jak údajný prostý major přispěchá k údajnému geniálnímu velkoadmirálovi, aby mu radil, celá tahle iluze praskne jako mýdlová bublina. Ať už Tierce plánoval jakýkoli podfuk, měl by radši fungovat.

„Vysílání z povrchu planety, admirále,“ nahlásil komunikační důstojník z posádkové šachty na pravoboku. „Je to nejvyšší lord Bosmihi, velitel Spojených frakcí.“

„Slyšel jsem, poručíku,“ řekl Thrawn. „Nejvyšší lorde Bosmihi, tady je velkoadmirál Thrawn. Obdržel jsem vaši zprávu. Co pro vás mohu udělat?“

Disra se zamračil na Tierce. „*Oni zavolali nám?*“ zamumlal.

Tierce přikývl. Na rtech se mu objevil drobný, ale spokojený úsměv. „Pst,“ řekl. „Poslouchejte.“

„Zdravíme vás, velkoadmirále Thrawne,“ zaduněl z komunikátoru nosový hlas cizince, „a srdečně vám blahopřejeme k vašemu triumfálnímu návratu.“

„Děkuji vám,“ řekl Thrawn měkce. „Jak si vzpomínám, při našem posledním setkání jste byli nadšeni poněkud méně.“

Disra propíchl Tierce zpytavým pohledem. „Během jeho cesty tímhle sektorem před deseti lety,“ zašeptal Tierce. „Nebojte se, ví o tom všechno.“

Cizinec se bublavě zachechtal. „Ach, ano – to si pamatujete velmi správně,“ přiznal vesele. „V té době námi stále ještě zmítal strach z imperiální moci a vidina slibované svobody.“

„Takové lži zmítaly mnoha národy,“ souhlasil Thrawn. „Chcete svými slovy naznačit, že Kroctariané konečně prohlédli?“

Z reproduktoru vyšel nechutný zvuk připomínající zasípání. „Viděli jsme, jak se sliby hrouť v prach,“ pravil nejvyšší lord lítostivě. „Z Coruscantu se už nikomu nedostává žádného řádu, žádných cílů, žádné organizace, žádné disciplíny. Tisíc různých živočišných druhů táhne galaxii do tisíce různých směrů.“

„To bylo nevyhnutelné,“ řekl Thrawn. „Proto císař zavedl svůj Nový řád. Byl to pokus odvrátit kolaps, který se nyní blíží.“

„Ale také jsme se poučili, abychom nevěřili imperiálním slibům,“ ohradil se Bosmihi. „Dějiny Impéria jsou plné brutálního útlačení nelidských bytostí.“

„Teď mluvíte o Palpatinově vládě,“ pravil Thrawn. „Impérium se od sebe destruktivní zaujatosti vůči jiným rasám oprostilo.“

„Skutečnost, že velíte, tomu nasvědčuje,“ přisvědčil Bosmihi váhavě. „Jiní přesto tvrdí, že ta zaujatost stále existuje.“

„Jiní stále o Impériu šíří všemožné lži,“ prohlásil Thrawn. „Ale vždyť není potřeba, abyste věřil mému slovu. Promluvte si s některými

z patnácti ne-lidských národů, které v současnosti žijí pod imperiální nadvládou, s bytostmi, které si cení ochrany a stability, kterou nabízejíme.“

„Ano – ochrany.“ Nejvyšší lord se po tom slovu takřka vrhl. „Říká se, že Impérium je slabé, ale přesto od vás slyším, že sil máte pořád dost. Jakou záruku bezpečnosti můžete svým světům nabídnout?“

„Tu nejlepší záruku v galaxii,“ řekl Thrawn. I Disra cítil, jak jím projel ledový osten ze skryté síly a hrozby, jaká se najednou objevila v podvodnickově hlase. „Můj osobní slib pomsty tomu, kdo by se na vás odvážil zaútočit.“

Ozval se zvuk, který byl někde na půli cesty mezi polknutím a říhnutím. „Chápu,“ řekl Bosmihi rozvážně. „Je mi jasné, že je na to trochu brzy, a omlouvám se za to, ale jménem Spojených frakcí kroctarského lidu bych vás rád požádal o naše znovupřijetí do Impéria.“

Disra pohlédl na Tierce a cítil, jak mu o několik milimetrů poklesla čelist. „Znovupřijetí?“ zasyčel.

Tierce ho obdařil úsměvem. „Překvapení, Vaše Excellence.“

„Jménem Impéria vaši žádost přijímám,“ řekl Thrawn. „Bezpochyby už máte připravenou delegaci, která s námi projedná podrobnosti?“

„Rozumíte mému lidu dobře, velkoadmirále Thrawne,“ pousmál se nejvyšší lord křivě. „Ano, má delegace se vskutku těší na setkání s vámi.“

„Pak jim můžete oznámit, že se mohou přiblížit,“ řekl mu Thrawn. „Shodou okolností máme právě na *Relentlessu* imperiálního moffa Disru. Jelikož je specialistou na politické záležitosti, vyjednávání se ujme on.“

„Bude nám ctí setkat se s ním,“ řekl Bosmihi. „Ačkoli pochybuji, že jeho přítomnost je náhoda, jak jste naznačoval. Děkuji vám, velkoadmirále Thrawne, a zatím na shledanou.“

„Na shledanou, nejvyšší lorde Bosmihi,“ rozloučil se Thrawn.

Udělal gesto k posádkové šachtě. „Vysílání ukončeno, admirále,“ potvrdil komunikační důstojník.

„Děkuji,“ řekl Thrawn a téměř lenivě se zvedl z velitelského křesla. „Přikažte TIE Interceptorům, ať se připraví eskortovat hosty. Setkají

se s raketoplánem nejvyššího lorda, jakmile opustí atmosféru, a poletí v plné slavnostní formaci. Kapitáne Dorjo, chci, abyste se osobně dostavil delegaci uvítat a abyste ji doprovodil do konferenčního sálu 68. Moff Disra vás tam bude očekávat.“

„Rozumím, admirále,“ řekl Dorja. Rázoval po palubě pryč, cestou hodil Disrovi napjatý, ale uspokojený úsměv, a vstoupil do čekajícího turbovýťahu v zadním můstku.

„Mohl jste mi něco říct,“ zamumlal Disra k Tiercovi, když se dveře výťahu za kapitánem zavřely.

Gardista pokrčil rameny, ale jen nepatrně. „Neměl jsem jistotu, zda chtějí právě tohle, když volali,“ řekl a pokynul Disrovi dozadu k jinému turbovýťahu, „ale byl to docela dobrý odhad. Kroctar má několik potenciálně nebezpečných sousedů a podle hlášení tajné služby byly Spojené frakce značně rozladěny neschopností Coruscantu rozhodnout, jak moc přísně by se mělo do potyček mezi soustavami zasahovat.“

Došli k turbovýťahu a vstoupili do čekající kabiny. „Kroctar je první,“ pokračoval Tierce, když se dveře zavřely a výťah se dal do pohybu. „Ale nebude poslední. Už teď máme zprávy z dvaceti dalších soustav, jejichž vlády by byly rády, kdyby se velkoadmirál Thrawn zastavil na kus řeči.“

Disra zafuněl. „Chtějí se jen zbavit svých nepřátel, nic víc.“

„Nejspíš ano,“ souhlasil Tierce. „Záleží nám snad na tom, proč k nám chtějí zpátky? Jde o to, že k nám chtějí, a Coruscant z toho bude pěkně v šoku.“

„A pak se Coruscant rozhodne zasáhnout.“

„Jak by mohli Rebelové zasáhnout?“ opáčil Tierce. „Jejich vlastní ústava výslovně dovoluje členským soustavám odtrhnout se, kdykoli se jim zachce.“

Z komlinku turbovýťahu přišlo pípnutí. „Moffe Disro?“

„Ano?“

„Přichází pro vás relace, Vaše Excellence. Zašifrovaná soukromým kódem Usk-51.“

Disrův žaludek málem zachvátila křeč. Jaký hloupý, mizerný – „Děkuji vám,“ řekl tak klidně, jak jen to šlo. „Přesměrujte to do konferenční místnosti 68 a ujistěte se, že se na to nikdo nenapíchne.“

„Ano, Vaše Excellence.“

Tierce se na něj mračil. „Snad to není –?“

„Určitě je to on,“ odsekl Disra. Dveře turbovýťahu se rozevřely – „Pojďte. A držte se stranou.“

O dvě minuty později byli v konferenční místnosti a zapečetili dveře, aby měli klid. Disra aktivoval komunikační displej uprostřed stolu, vytáhl správnou dešifrovací datakartu ze své sbírky a vsunul ji do zdířky. Zapnul příjem –

„Bylo načase!“ vyprskl kapitán Zothip. V očích mu blýskalo a jeho huňaté světlé vousy se ježily vztekem. „Nemyslíte si, že mám lepší věci na práci než –?“

„Co?“ štěkl Disra. Zothipova hlava sebou trhla vzad, jeho vlastní tiráda se zvrhla ve zmatek. „Co... to... sakra... děláte?“ pokračoval Disra do ticha. Slovo po slově vyplivoval jako kus zkaženého cukroví. „Jak si *dovolujete* takhle šíleně riskovat?“

„Už zase ta vaše drahocenná pověst!“ zavrčel Zothip a znovu sklouzával ke své neomalenosti. „Pokud je pro vás spolčování s piráty taková ostuda –“

„O pověst tady vůbec nejde,“ přerušil ho Disra ledově. „Jde mi o naše dva krky a o to, jestli si je udržíme. Nebo jste si snad nevšiml, kolika retranslacemi tohle vysílání prochází?“

„Bez legrace,“ zasupěl Zothip. „A já si myslel, že mi to vaše báječný imperiální komunikační vybavení už zase věší na nos bulíky. Tak kde jste, někde na venkovském sídle, kde počítáte prašule?“

„Sotva,“ odsekl Disra. „Jsem na imperiálním hvězdném destrukturu.“

Zothipův obličej se zachmuřil ještě víc. „Pokud jste mě tím chtěl ohromit, zkuste to znova. Už mám těch vašich drahocenných hvězdných destrukturuů po krk.“

„Skutečně.“ Disra se studeně usmál. „Nechte mě hádat. Měl jste velké oči, šel jste na to hezky zprudka a admirál Pellaeon vám trochu přistříhl křídla.“

„Nedrážděte mě, Disro,“ varoval ho Zothip. „Už nikdy mě nedrážděte. Ztratil jsem bitevní křižník Kaloth a osm set dobrých mužů kvůli tomu zatracenému *katchni*. K Vaderovi s ním! A někdo mi to zaplatí. Pellaeon, nebo vy.“

„Nebuďte absurdní,“ řekl Disra opovržlivě. „A nezkoušejte na mě svalit vinu. Varoval jsem vás, abyste si s *Chimaerou* nezahrával. Měl jste jen přesvědčit Pellaeona, že na něj útočí Bel Iblis, nic víc.“

„A jak jsem to měl asi udělat?“ odpálil Zothip. „Urazit jeho rodinu? Poslat mu seznam starých corellianských kleteb?“

„Šel jste na Imperiála příliš tvrdě a on vám to vrátil,“ řekl Disra. „Berte to jako lekci. A snažte se, ať nepotřebujete ještě jednu.“

Zothip ho probodl pohledem. „To má být hrozba?“

„To má být varování,“ odsekl Disra. „Naše spojenectví bylo velice výhodné pro nás oba. Já jsem měl možnost poškodit novorepublikovou přepravu; vy jste měl možnost vzít těmto lodím jejich náklad.“

„A nesl jsem veškerý riziko,“ dodal Zothip.

Disra pokrčil rameny. „Tak či onak, bylo by mi líto, kdyby se takový cenný vztah rozpadl vůli nějaké malichernosti.“

„Věřte mi, Disro,“ řekl Zothip měkce, „že až se náš vztah rozpadne, bude toho mnohem víc, čeho budete litovat.“

„Začnu si dělat seznam,“ prohlásil Disra suše. „Teď si jděte lízat rány. A až se mnou budete chtít příště mluvit, použijte řádný kanál. Tahle šifra je jedna z nejlepších, jaké kdy existovaly, ale nic není absolutně bezpečné.“

„To je ta šifra tak dobrá, hm?“ ušklíbl se Zothip ironicky. „To si musím zapamatovat. Abych za ni na volném trhu nasadil cenu pěkně vysoko, až budu potřebovat rychlý prachy. Ozvu se.“

Mávl rukou mimo obraz a displej se vyprázdnil. „Idiote,“ zavrčel Disra na vypnutou obrazovku. „Ty pitomý, přiblblý idiote.“

Na druhé straně stolu se Tierce pohnul. „Věřím, že ke Kroctaria-nům zamýšlíte být o něco zdvořilejší,“ poznamenal.

Disra přenesl svůj pohled z displeje na gardistu. „Cože, měl jsem ho snad nechat, aby se mi vyplakal na rameni? Nebo jsem mu měl slíbit nový křížník?“

„Piráti Cavrilhu by mohli být nebezpečnými nepřáteli,“ varoval ho Tierce. „Ne z vojenského hlediska, samozřejmě, ale proto, co na vás mají.“

„Zothip je jediný, kdo na mě něco má,“ zamumlal Disra. Tierce měl pravdu – možná se měl chovat o něco klidněji. Ale Zothip by si neměl

zvykat volat mu tímhle způsobem, zvlášť když byl Disra mimo svou zabezpečenou kancelář.

V žádném případě však nehodlal přiznat před Tiercem, že se zmýlil v úsudku. „Žádné strachy – z naší dohody těží tolik, že by ji nezhodil kvůli jedinému bitevnímu křižníku.“

„Nevím, nevím,“ odtušil Tierce zamýšleně. „Nikdy nemůžete vědět, co člověk udělá ze zhrzené pýchy.“

„Ne,“ pronesl Disra významně. „Nebo z arogance.“

Tiercovy oči se lehce zúžily. „Co to má znamenat?“

„Znamená to, že jste zašel příliš daleko,“ řekl Disra rezolutně. „Nebezpečně daleko. Pokud jste zapomněl, Flimův úkol byl vzpružit vojska Impéria a postavit je za nás do řady. V plánu nikdy nebylo takhle provokovat Novou republiku.“

„Už jsem vám přece vysvětloval, že Coruscant nemá žádnou legální možnost zasáhnout –“

„A myslíte si, že je to zastaví?“ vypálil Disra. „Vy si opravdu myslíte, že nějaké kličky v zákonech budou něco znamenat pro vyděšené podlidi, kteří si myslí, že po nich jde velkoadmirál Thrawn? Už tak je dost zlé, že jste mě přesvědčil, abychom Flima ukázali tomu diamalskému senátorovi. A teď zase *tohle*?!“ Mávl rukou směrem k planetě.

„Setkání s Diamalem dosáhlo zamýšleného výsledku,“ řekl Tierce chladně. „Vytvořilo pochybnosti a zděšení, zamíchalo starými spory ještě víc a umlčelo některé z posledních rozumných hlasů, které Rebelii stále zbývaly.“

„Báječné – až na to, že teď *tenhle* malý trik kompletně znegoval ten minulý,“ prohlásil Disra. „Jak se můžou dál hádat, jestli Diamal lhal, když teď Thrawna viděla celá planeta?“

Tierce se usmál. „Ach, ale o to právě jde: celá planeta ho *neviděla*. Uvidí ho jenom delegace, kterou vlastnoručně vybral nejvyšší lord; zbytek bude odkázán pouze na jejich tvrzení, že se Thrawn vrátil. A jelikož určitě sdělí sousedním soustavám, že Kroctar se nachází pod Thrawnovou ochranou, tohle jeho objevení bude stejně podezřelé jako to minulé.“

„Od vás to vždycky zní tak přesvědčivě,“ odsekl Disra. „Ale tady se děje něco víc, než dáváte najevo. Chci vědět co.“

Tierce pozdvihl obočí. „To znělo jako výhrůžka.“

„Jen půl výhrůžky,“ opravil ho Disra ledově. „Tady je druhá půlka.“
Sáhl do tuniky a vytasil drobný blaster, který tam měl schovaný.

Vůbec nedostal šanci, aby zamířil. Zbraň ještě ani nebyla venku a Tierce se vrhl na konferenční stůl. Rychlost jeho skoku jej poslala po naleštěné desce hlavou napřed k Disrovi. Disra reflexivně uskočil vpravo ve snaze uniknout z dosahu napřažených rukou. Právě pozvedl blaster, když se Tierce napůl překulil a chytil se za komunikační displej uprostřed. Použil ho jako čep, aby změnil směr a aby se převálil na záda, nohy vymrštil před sebe a pak se od displeje odrazil, aby ještě zvýšil svoji rychlost.

Disra na něco takového nebyl připravený. Než se stačil pohnout, aby znovu zamířil, jedna z Tiercových nohou kopla do hlavně blasteru a poslala ho v otočkách napříč sálem.

Disra vrávoravě ucouvl. Hořká příchuť porážky ho hrozila zadusit. Když Tierce seskočil ze stolu, Disra pozvedl ruce v marném obranném gestu. Měl jednu šanci vzít si od gardisty vládu nad svým plánem zpátky, a zpackal ji.

A teď ho Tierce zabije.

Ale Tierce ho znovu překvapil. „To bylo velmi nerozumné, Vaše Excellence,“ řekl tiše. Přešel místnost a sebral blaster ze země. „Zvuk výstřelu by na vás přivolal stormtroopery, ani byste nemrkl.“

Disra se opatrně nadechl a dal ruce dolů. „To platí i o vás,“ vypotil ze sebe, ačkoli věděl, že kdyby ho chtěl gardista zabít, nemusel by se obtěžovat s něčím tak neohrabaným a hlučným, jako je blaster.

Tierce však pouze zavrtěl hlavou. „Pořád si všechno vykládáte špatně.“

„A vy pořád pracujete za mými zády,“ namítl Disra. „Zisk několika soustav nám nestojí za to, abychom proti sobě poštvali Coruscant. Co přede mnou skrýváte?“

Zdálo se, že si ho Tierce měří očima. „Tak dobrá,“ řekl. „Slyšel jste někdy výraz ‚Ruka Thrawnova‘?“

Disra zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Odpověděl jste nějak rychle.“

„Na tomhle plánu jsem pracoval dlouho předtím, než jste přišel vy,“ připomněl mu Disra kysele. „Našel a přečetl jsem

všechno v imperiálních záznamech, co se třeba jen vzdáleně vztahovalo k Thrawnovi.“

„Včetně všeho, co bylo v císařových tajných souborech?“

„Poté, co jsem se do nich dostal, tak ano.“ Disra se zamračil, protože ho něco napadlo. „Takže o tohle vám šlo, když jste minulý měsíc letěl na Yagu Minor?“

Tierce pokrčil rameny. „Hlavní důvod byl ten, o kterém jsme mluvili: upravit tamní kopii Caamaského dokumentu, aby odpovídala kopii, kterou jste pozměnil na Bastionu. Ale když už jsem se do jeho systému dostal, nějaký čas jsem strávil hledáním odkazů na Ruku Thrawnovu.“

„Ovšem,“ řekl trpce Disra. Nebylo to nic tak primitivního jako přímá lež, jenom nenápadně ukrytý kousek pravdy. „A?“

Tierce potřásl hlavou. „Nic. Podle všech existujících imperiálních záznamů nic takového nikdy neexistovalo.“

„A proč si myslíte, že by mohlo?“

Tierce mu pohlédl přímo do očí. „Protože jsem slyšel, jak se o ní jednou Thrawn na *Chimaeře* zmínil. V souvislosti s naprostým a konečným vítězstvím Impéria.“

Najednou bylo v místnosti velmi chladno. „Nějaká superzbraň?“ ptal se Disra opatrně. „Další Hvězda smrti nebo Drtič sluncí?“

„Nevím,“ odvětil Tierce, „ale neřekl bych. Superzbraně byly spíš ve stylu císaře nebo admirála Daaly, ale ne ve stylu Thrawna.“

„A obešel se bez nich docela dobře,“ uznal Disra. „Když tak nad tím přemýšlím, vlastně ho vždycky víc zajímal skutečný boj než masová jatka. A kromě toho, kdyby se tu někde povalovala další superzbraň, Rebelové by ji už nejspíš dávno našli.“

„Pravděpodobně,“ řekl Tierce. „Bohužel to nemůžeme říci s jistotou. Narazil jste při svém pátrání v Thrawnově minulosti na jména Parck a Niriz?“

„Parck byl imperiální kapitán, který objevil Thrawna na opuštěné planetě na okraji neprobádaného prostoru a přivezl ho k císaři,“ řekl Disra. „Niriz byl kapitán imperiálního hvězdného destruktora *Admonitor*, se kterým Thrawn letěl zpátky do Neznámých oblastí na údajnou mapovací expedici o několik let později.“

„Údajnou?“

Disra si odfrkl. „Není potřeba číst mezi řádky, aby člověk zjistil, že se Thrawn snažil vložit do politiky v imperiální vládě a že si spálil prsty. Nezáleží na tom, jak tomu říkali, ale jeho vyslání do Neznámých oblastí znamenalo v podstatě exil. Proč si to nepřiznat?“

„Ano, tato domněnka tehdy převládala i v Císařské gardě,“ řekl Tierce zamyšleně. „Teď se ptám sám sebe, zda za tím nevězelo něco víc. Tak či onak, faktem zůstává, že ani Parck, ani Niriz – a ani *Admonitor* – se nikdy nevrátili do oficiální služby Impéria. Ani tehdy, když se vrátil sám Thrawn.“

Disra pokrčil rameny. „Zahynuli během výpravy?“

„Anebo se vrátili a někde se skrývají,“ řekl Tierce. „Možná střeží Ruku Thrawnovu.“

„A co to je?“ naléhal Disra. „Říkal jste, že to není superzbraň. Co to tedy je?“

„Já jsem *neřekl*, že to není superzbraň,“ bránil se Tierce. „Jen jsem řekl, že superzbraně nebyly Thrawnův styl. Osobně vidím jen dvě další možnosti. Slyšel jste někdy o ženě jménem Mara Jade?“

Disra se chvíli probíral svou pamětí. „Nevzpomínám si.“

„V současnosti pracuje pro pašeráckého šéfa Talona Karrda,“ řekl Tierce. „Ale za časů Impéria byla jedním z nejlepších Palpatinových tajných agentů. Měla titul Císařova ruka.“

Císařova ruka. Ruka Thrawnova. „Zajímavá možnost,“ zamyslel se Disra. „Ale pokud je ta Ruka osoba, kde se potom skrývala?“

„Asi taky někde v ústraní,“ mínil Tierce. „Druhá možnost je ještě zajímavější. Vzpomeňte si, že Thrawn byl hlavně mistr strategie. Co by lépe odpovídalo jeho stylu než nechat tu po sobě mistrovský plán k vítězství?“

Disra zasupěl. „Který by byl po deseti letech imperiálního úpadku naprosto nepoužitelný.“

„Já bych ten plán šmahem nezavrhoval,“ upozornil ho Tierce. „Stratég jako Thrawn nechápal válečné plány pouze ve smyslu počtu lodí a umístění dopravních tahů. Také bral v potaz geopolitickou rovnováhu, kulturní a psychologická slepá místa, prastaré spory a soupeření – a spoustu dalších faktorů. Takových, které by se daly využít i dnes.“

Disra se nepřítomně škrábal na ruce, která ho svědila od Tiercova kopance. Na první pohled to bylo absurdní.

On však četl výčet Thrawnových úspěchů. On četl zprávy o jeho genialitě. Mohl skutečně vytvořit bitevní plán, který by se dal použít i o deset let a tisíce porážek později? „A co ty plány na zamýšlené pěti-leté tažení, které jsem našel v jeho souborech?“ zeptal se. „Nepřehlédli jsem něco?“

„Ne.“ Tierce zavrtěl hlavou. „Už jsem se na to díval. Je to jenom hrubé schéma toho, co plánoval po střetu u Bilbringi. Pokud je Ruka Thrawnova strategií k vítězství, pak ji ukryl někam jinam.“

„Možná spolu s kapitánem Nirizem a *Admonitorem*?“ nadhodil Disra.

„Snad,“ řekl Tierce. „Anebo leží klíč k vítězství v rukou osoby, která se tak jmenuje. V každém případě je tu někdo, kdo má něco, co my chceme.“

Disra se ztuhle pousmál. Najednou to bylo jasné jako vyleštěná transpariocel. „A tak, abyste toho dotyčného vylákal ven, jste se rozhodl předvádět naši vějičku o trochu okatěji.“

Tierce se zlehka uklonil. „Vzhledem k okolnostem si myslím, že to stojí za malé riziko.“

„Snad,“ zamumlal Disra. „Ovšem za předpokladu, že to všechno nebyly jenom plané řeči.“

Tiercovi škublo v koutku úst. „Na *Chimaere* jsem pod velkoadmirálem sloužil několik měsíců, Disro. A předtím jsem ho po císařově boku sledoval téměř dva roky. Nikdy za celou tu dobu jsem ho neslyšel vyslovit slib, který nebyl schopen splnit. Pokud řekl, že Ruka Thrawnova je klíčem k totálnímu vítězství, pak tomu tak je. Na to můžete dát krk.“

„Jenom doufejme, že se ten, kdo klíč drží, vůbec ukáže. A to dřív, než Coruscant znervózní natolik, aby se po nás ohnal,“ řekl Disra. „Co uděláme teď?“

„Vy se teď připravíte, abyste uvítal Kroctar zpátky v Impériu,“ řekl Tierce. Položil Disrův blaster na stůl, vytáhl ze své tuniky datakartu a umístil ji vedle zbraně. „Tady je stručná charakteristika Kroctarianů

všeobecně a nejvyššího lorda Bosmihiho konkrétně,“ pokračoval a zamířil ke dveřím. „Obávám se, že víc toho o nich na palubě nemáme.“

„Bude to stačit,“ řekl Disra. Přistoupil ke stolu a sebral datakartu. „Kam jdete?“

„Řekl jsem si, že se přidám ke kapitánu Dorjovi, až bude odvádět delegaci z hangáru,“ odvětil Tierce. „Těším se, až uvidím vaše diplomatické schopnosti v akci.“

Nečekal na odpověď, prošel dveřmi a byl pryč. „Chcete zjistit, jestli gardista a podvodník moffa pořád potřebují?“ dodal za ním Disra hlasitě.

Nejspíš. Ale to bylo v pořádku. Jen ať se dívá – a ať se Flim dívá taky, jestli chce. Vytrě jim zrak. Až poletí kroctarianská delegace zpátky domů, oba budou nezvratně přesvědčeni, že Disra není jenom nějaký unavený starý politik, jehož brilantní plán se mu vymkl z rukou. Je životně důležitou složkou tohoto triumvirátu, složkou, která jen tak snadno nezmizí. Zvláště ne, když je záruka naprostého vítězství takřka nadosah.

On s tím začal, a při císařově krvi v tom vytrvá až do konce.

Zasunul kartu do datapadu, vrazil svůj blaster zpátky do ukrytého pouzdra a začal číst.

* * *

Z můstku hvězdného destruktora *Tyrannic* nebyla vidět žádná planeta. Žádná planeta, žádné asteroidy, žádné lodě, žádné hvězdy. Nic než naprostá, jednolitá černota.

Až na jedno místo. Dole na pravoboku se rýsovala drobná, špinavě bílá výseč, z úhlu pohledu kapitána Nalgola jen stěží viditelná. Byla to malá část jádra komety, vedle níž se *Tyrannic* vezl a která nakukovala skrz maskovací štít lodi.

Už takhle letěli skoro měsíc, dočista hluchí a slepí k veškerému okolnímu vesmíru mimo jejich malý ostrůvek pod maskovacím štítem.

Nalgol s tím vlastně neměl problém. Kdysi, když byl ještě kadet, měl službu na jedné z nejvzdálenějších hlídkových stanic Impéria a pouhý fakt, že se neměl na co dívat, ho nijak netrápil. Ale ne každý člen jeho posádky byl tak ostřílený jako on. Vizuální a tréninkové místnosti

v posledních dnech pracovaly na tři směny a slyšel zvěsti o tom, že některým z pilotů sondážních lodí už někteří nedočkavci nabízeli vysoké úplatky, jen aby se mohli podívat ven mimo temnotu.

Za časů slávy Impéria byly posádky hvězdných destruktorek elitou galaxie. Avšak tato sláva dávno pominula, a pokud se brzy něco změní, Nalgol bude mít se svými podřízenými vážný problém.

Zvenci přišel oslnivý záblesk z levého horního kvadrantu. Přinejmenším relativně oslnivý: šlo o zářící pohonnou jednotku jedné ze sondážních lodí, pečlivě zamaskované jako starý potlučený důlní tahač. Nalgol se díval, jak prolétla kolem a zmizela za klínovým trupem destruktorky ve směru hangáru.

Ne, nepolevující temnota mu nevalila. Přesto si musel přiznat, že bylo příjemné vidět chvíli něco jiného.

Vedle něj se na velitelské lávce ozvaly kroky. „Předběžné hlášení od sondy dva, pane,“ řekl zpravodajský šéf Oissan svým typickým tónem, který Nalgolovi pokaždé zněl jako mlaskání. „Počet válečných lodí kolem Bothawui se zvýšil na padesát šest.“

„Padesát šest?“ opakoval Nalgol. Převzal od Oissana datapad a probral se čísly. Pokud si dobře pamatoval seznam ze včerejší sondáže – „Čtyři nové diamalské lodě?“

„Tři diamalské, jedna moncalamarská,“ řekl Oissan. „Pravděpodobně přilétla proto, aby vyvážila těch šest opquiských lodí, které dorazily před dvěma dny.“

Nalgol potřásl hlavou v úžasu, pro který neměl slov. Od počátku měl o téhle misi tiché, ale vážné pochybnosti – představa, že se bothanská domovina stane středobodem *jakékoli* vojenské aktivity, a tím spíš konfrontace tohoto rozsahu, se mu zprvu zdála směšná. S tímhle nápadem však zřejmě přišel samotný velkoadmirál Thrawn a Nalgol si nyní říkal, jestli ten starý modrokožec nemohl mít přece jen pravdu.

„Výborně,“ řekl nakonec. „Do dvou hodin chci mít úplné hlášení sondy dva.“

„Rozumím, kapitáne.“ Oissan zaváhal. „Nechci strkat nos do záležitostí, do kterých mi nic není, pane, ale od určité chvíle budu potřebovat vědět, co se tam venku děje, pokud mám odvádět dobrou práci.“

„Rád bych vám pomohl, plukovníku,“ řekl Nalgol upřímně, „ale já sám toho moc nevím.“

„Ale vy jste přece obdržel speciální instrukce od velkoadmirála Thrawna v paláci moffa Disry, nebo ne?“ naléhal ten druhý.

„Stěží to byly instrukce,“ odpověděl Nalgol. „V podstatě nám jenom přidělil naše úkoly a řekl nám, abychom mu důvěřovali.“ Kývl hlavou směrem ke kometě a ke druhým dvěma zamaskovaným hvězdným destruktorům. „Naše role je jednoduchá: budeme čekat tak dlouho, dokud všechny ty lodě nezačnou střílet na sebe navzájem a na povrch planety. Pak se vynoříme a dorazíme je.“

„Dorazit Bothawui by mohl být celkem problém,“ poznamenal Oissan suše. „Pochybuju, že Bothani skrbli na svém planetárním obranném štítu. Neříkal Thrawn, jak se s ním hodlá vypořádat?“

„Mně ne,“ odpověděl Nalgol. „Vzhledem k okolnostem ale předpokládám, že ví, co dělá.“

„Snad ano,“ zamumlal Oissan. „Je mi záhadou, jak sem všechny tyhle lodě dostal. Do takové otevřené konfrontace.“

„Tuším, že to souvisí s těmi zvěstmi, které vaše kontakty zachytily těsně předtím, než jsme se zamaskovali,“ mínil Nalgol. „Něco o skupině Bothanů, kteří se podíleli na zkáze Caamasu.“

„To by jim sotva stálo za takovou námahu,“ zafuněl Oissan. „Zvlášť po tak dlouhé době.“

„Podlidi popíchne kdeco,“ připomněl mu Nalgol. Tvář se mu zkroutila opovržením. „A podle toho, co se tam venku chystá, bych řekl, že Thrawn našel přesně to správné místo, kam je popíchnout.“

„Vypadá to tak,“ uznal Oissan. „Ale jak se dozvíme, že přišel čas zrušit maskování a zaútočit?“

„Myslím, že plnohodnotnou bitvu nepřehlédneme,“ odušil Nalgol suše. „Mimochodem, v poslední zprávě od Thrawna před naším zamaskováním se říkalo, že na Bothawui brzy dorazí imperiální úderný tým a že nás bude pravidelně zásobovatbleskovými zprávami.“

„To se bude hodit,“ uvažoval Oissan. „Samozřejmě, je to Thrawn, takže nejspíš bude mít bitvu načasovanou na okamžik, až bude komet a co nejblíže k Bothawui, abychom měli maximální výhodu překvapení. To bude asi tak za měsíc.“

„Dává to smysl,“ souhlasil Nalgol. „Ačkoli nemám tušení, jak je chce zmanipulovat, aby mu to vyšlo tak přesně.“

„Ani já ne.“ Oissan se napjatě pousmál. „To je asi důvod, proč je velkoadmirálem on, a ne my.“

Nalgol opětoval jeho úsměv. „Vskutku,“ řekl a cítil, jak s tímto přiznáním odtává další vrstva jeho soukromých pochybností. Ano, Thrawn v minulosti dokázal, že si plně zaslouží nosit svou hodnost. Dokázal to znovu a znovu. Ať už kouzlil jakkoli, jeho magie očividně stále fungovala.

A pod kouzlem Thrawnova génia se Impérium znovu vzchopí. A to bylo všechno, na čem Nalgolovi doopravdy záleželo.

„Děkuju vám, plukovníku,“ podal mu zpátky datapad. „Můžete se vrátit ke svým povinnostem. Ale než to uděláte, chci, abyste zjistil, zda můžeme vysílat každý den dvakrát tolik sondážních lodí, aniž bychom přitáhli nechtěnou pozornost.“

„Ano, pane,“ řekl Oissan s dalším napjatým úsměvem. „Konec konců, nechceme přece zaspát okamžik k našemu vstupu na scénu.“

Nalgol znovu obrátil svůj pohled na černou tmu tam venku. „Nezaspíme ho,“ slíbil mu měkce. „Ani náhodou.“

KAPITOLA 2

Odkudsi z hlubokých zákoutí jeho mysli přišlo naléhavé trylkování a Luke Skywalker se s trhnutím probral z hibernačního transu Jediho. „Jistě, Artoo,“ řekl droidovi, když se zvedal ze svého lože, a dopřál si chvilku, aby se zorientoval. Ano, je na palubě Mařiny lodi *Jade's Fire* a míří do soustavy Nirauan. Do soustavy, kde Mara samotná zmizela už téměř před dvěma týdny. „Díky, jsem vzhůru,“ dodal. Protáhl si klouby u rukou a nohou a jazykem si navlhlčil rty. „To už jsme skoro tam?“

Artoo zapípal na souhlas. Luke si natáhl boty a z kokpitu zaslechl ozvěnu droidova zaštěbetání. Byl to Mařin pilotní droid Veeone, který řídil *Fire* od okamžiku, kdy Luke a Artoo vstoupili na místě setkání na Duroonu na palubu, a který je až do této chvíle odmítal pustit do blízkosti ovládacích panelů.

Droidova úzkostlivost už brzy skončí. „Artoo, jdi dozadu do doku a zkontroluj, jestli je X-wing připraven k letu,“ přikázal malému astro-mechovi cestou do kokpitu. „Vystoupíme z hyperprostoru.“

Za minutu už seděl v pilotním křesle *Jade's Fire* a naposledy si ukládal do paměti rozmístění ovladačů a displejů. Droid Veeone, který zřejmě rozpoznal Lukův výraz jako jeden z těch, které často vídal na

Mařině obličeji, se rozhodl nepokoušet jeho trpělivost. „Připrav se,“ řekl Luke droidovi. Rukama spočinul na řízení. Odpočet dojel k nule a Luke zatlačil páku hyperpohonu kupředu. Hvězdné čáry zazářily, scvrkly se do hvězd a byli tam.

Veeone tiše zapískal. „Jsme tu správně,“ potvrdil Luke. Zíral ven na vzdálené slunce, jehož drobný červený disk vypadal studeně a nezúčastněně. Samotná planeta Nirauan nebyla nikde vidět. „Hledáme druhou planetu,“ řekl droidovi. „Dokážeš ji zaměřit?“

Veeone to pípnutím potvrdil a navigační displeje ožily. „Mám ji,“ kývl Luke. Podle senzorových údajů byla pěkně daleko.

Což bylo samozřejmě schválně. *Fire* měla úctyhodné štíty i výzbroj, ale vyrazit na záchranu s nažhavenými lasery by Maře asi nijak nepomohlo, ať už byla v jakékoli patálii. Jejich plán spočíval v nenápadnosti a tichosti, což znamenalo nechat *Fire* ukrytou tady někde na okraji soustavy, zatímco on a Artoo proklouznou dál v X-wingu.

Aktivoval komunikátor a spojil se s palubním dokem. „Artoo? Je všechno v pořádku?“

Přišlo potvrzující pípnutí. „Dobře,“ řekl Luke a pohlédl zpátky na navigační displej. Cesta X-wingem k planetě by podsvětelnou rychlostí trvala sedm hodin. To by bylo dost dlouho na vysedávání v těsném kokpitu a strachování se o Maru, a kromě toho by to poskytlo těm dole přímý vektor zpátky k *Fire*.

Naštěstí existovala ještě jiná možnost. „Začni s výpočtem našich dvou skoků,“ poručil droidovi. Současně aktivoval automatické systémy *Jade's Fire*. „Ne víc než pět minut každým směrem – nechceme se zdržet déle, než budeme muset.“

Artoo vydal potvrzující trylek a dal se do práce. „Takže je ti jasné, co máš dělat?“ zeptal se Luke Veeone. Přepnul pohon na nízký výkon a *Fire* se dala do pohybu. Přímo před nimi se objevil příhodný chumel malých asteroidů, klouzajících temnotou. Bude to perfektní skrýš. „Strčím loď mezi ty balvany. Ty tam pak budeš sedět a budeš si hrát na jeden z nich. Jasně?“

Droid váhavě zabublal na souhlas. „Výborně,“ řekl Luke a navedl loď mezi asteroidy. Jeden z nich, o velikosti shockballové koule, zlehka narazil do trupu a Luke se podvědomě otrásl. *Fire* byla Mařiným

nejcennějším majetkem a Mara si na ní zakládala ještě mnohem víc než Veeone. Pokud by promáčkl plášť nebo třeba jenom odřel lak, Mara by si ho pěkně podala.

Dokončil manévř s přehnanou pečlivostí a podařilo se mu zastavit bez dalšího karambolu. „A je to,“ vydechl. Odepnul si pásy a předal řízení zpátky Veeone. „Máš ten kód, co jsem ti dal – odvysíláme ho, až poletíme zpátky, abys věděl, že jsme to my. A když to bude někdo jiný... no, prostě po nich nestřílej, dokud si nezačnou. Radši nejdřív zjistíme, co se tam dole děje.“

O dvě minuty později vyklouzl s X-wingem z doku, přičemž jedním okem pořád sledoval okolní asteroidy, a zamířil do hlubin vesmíru. Artoo už měl kurz spočítaný, hvězdné čáry zazářily a byli na cestě.

Luke mu řekl, aby to netrvalo déle než pět minut, a droid ho vzal za slovo. Za dvě minuty po skoku hyperprostor opustili, zakroužili s X-wingem dokola a zamířili zpátky. A po dvou dalších minutách byli tam.

Artoo tiše zapípal. „Jsme tu správně, všechna čest,“ souhlasil Luke, zíraje na temnou planetu, která visela v prostoru před nimi. „Vypadá přesně jako ty obrázky, se kterými se vrátila *Starry Ice*.“

A Mara byla někde tam dole. Ztracená, možná zraněná, možná uvězněná.

A možná mrtvá.

Luke přísně vytlačil tu předtuchu ze své mysli a natáhl se po Síle. *Maro? Maro, slyšíš mě?*

Ale žádná odpověď nepřicházela.

Artoo tázavě zatrylkoval. „Necítím ji,“ připustil Luke. „Ale to ještě nemusí nic znamenat. Pořád jsme dost daleko a možná nedokáže takovou dálku překlenout. Třeba zrovna spí. I to by mohlo mít vliv.“

Droid neodpovídal. Nebylo však těžké uhodnout, že jeho myšlenky jsou podobné jako ty Lukovy.

A také tu byla ta vize, kterou měl Luke před více než třemi týdny v nemocnici na Tierfonu. Ten obraz Mary, jak se bez života vznáší v jezírku vody...

„Teď stejně nemá cenu lámat si s tím hlavu,“ řekl Luke a zatlačil tu vizi co nejdál na okraj svého vědomí. „Proveď tichý senzorový sken –

nic, co by aktivovalo jejich detektory. Nebo aspoň nic, co by je aktivovalo, pokud by pracovaly jako ty naše.“

Ozvalo se souhlasné zapípání a pak po displeji přejela další otázka. „Poletíme stejnou cestou jako prve ona,“ odvětil Luke. „Dolů do kaňonu a kaňonem k jeskyni, kde zmizela. Až tam budeme, vezmeme X-wing dovnitř a uvidíme, co se stane.“

Artoo zaštěbetal na srozuměnou. Tentokrát to znělo vyloženě nevesele. Luke pohlédl na záznam kurzu, který mu dal Talon Karrde, sklonil nos X-wingu dolů k planetě a tiše si přál, aby tu s ním byla Leia. Pokud byly ty stvůry, s nimiž se Mara střetla, inteligentní, pak by k jednání s nimi mohl potřebovat nejen schopnosti Jediho, ale také diplomatickou obratnost. Obratnost, kterou Leia měla a on ne.

Zašklebil se. Doma asi zrovna neskákali radostí, že vyrazil pryč, aniž by jim nechal zprávu, a nadšení by byli ještě méně, kdyby si s sebou vzal Leiu. Ne, Leiiny diplomatické schopnosti potřebovala Nová republika víc než on.

A jakých schopností bude zapotřebí tady, to se už brzy dozví.

Stále byli daleko mimo atmosféru, když senzory X-wingu zaregistrovaly dvě neznámá vesmírná plavidla. Blížila se od povrchu planety přímo k nim. „Nenápadnost a tichost je v tahu,“ zamumlal Luke. Prohlížel si senzorové profily obou lodí. Rozhodně vypadaly jako loď, kterou on a Artoo zahlédli na cestě ven z hnízda pirátů Cavrillu v kauronském pásu asteroidů.

Ta loď však uletěla dřív, než si ji mohl prohlédnout zblízka. Nyní, zatímco obě tato plavidla rychle stoupala směrem k němu, viděl, že jeho první dojem byl vskutku správný. Byly zhruba třikrát větší než X-wing a zvláštním, avšak podivně umným způsobem v sobě kombinovaly cizí výrobu s příliš dobře známým designem stíhaček TIE. Přídí každé z lodí dominoval lehce zešeřelý oválný průzor, skrz který jen matně zahlédli dvojici leteckých přileb imperiálního stylu.

R2 trudemyslně hvízdal. „Klid, Artoo,“ usadil ho Luke. „To nemusí nezbytně znamenat, že patří k Impériu. Mohli někde najít stíhačku TIE a převzít některé prvky.“

Droidovo bublání velice výmluvně vyjádřilo jeho názor. „No dobrá, fajn, nejspíš ne,“ řekl Luke s očima na blížících se lodích. Za

okamžik už byly tady, prolétly nad X-wingem a změnily kurz, aby zaujaly doprovodnou formaci. „Registruješ u nich nějaké zbraně?“

Droid zapískal a na displeji počítače se objevilo hrubé schéma. Lodě byly vyzbrojeny velice dobře. „Bezva,“ zamumlal Luke. Sáhl po Síle, aby se zkusil vcítit do situace. Nemohl však odhalit nic jiného než základní emocionální charakteristiku tří bytostí v každém z plavidel. Cizí mysli se zabývaly cizími myšlenkami a on se nemohl chopit žádného vodítka.

Na druhou stranu, jejich doprovodná formace naznačovala spíš nejisté než agresivní úmysly. A co bylo důležitější, Lukovy jediské smysly nedokázaly postřehnout žádné bezprostřední nebezpečí. Zároveň jim nic nehrozilo. Pro tuto chvíli.

A tak bylo lepší chovat se přátelsky. „Zkusíme si s nimi promluvit,“ navrhl a natáhl se po páčce komunikátoru.

Cizinci byli rychlejší. „*Ka sha'ma'ti orf k'ralan*,“ promluvil překvapivě melodický hlas do Lukova ucha. „*Kra'miral sumt tara'kliso mor Mitth'raw'nuruodo sur pra'cin'zisk mor'kor'lae*.“

Luke cítil, jak se mu sevřel žaludek. „Artoo?“

Droidovo konsternované zabublání potvrdilo jeho domněnku. Skutečně to byla ta samá zpráva, jakou zachytili Karrde a Mara z té cizí lodi, která provedla nálet na *Errant Venture* Boostera Terrika. Tato zpráva podle Mary obsahovala celé, málo známé Thrawnovo jméno.

Luke se zašklebil a zapnul komunikátor. „Tady je X-wing Nové republiky AA-589,“ promluvil. Pokud ovšem cizinci nemluvili basikem, nemohlo mu to nijak pomoci. Ale právě tak by mu nepomohlo, kdyby je mlčky ignoroval. „Hledám přítelkyni, která možná havarovala na vaší planetě.“

Následovala krátká pauza. Luke vyhlížel ven z kokpitu a zmocňoval se ho neodbytný pocit, že se obě cizí lodě přiblížily o chlup blíže. „X-wingu Nové republiky,“ ozval se znovu ten hlas, tentokrát již v celkem slušném basiku. „Budete nás následovat na povrch. Neodchýlíte se z našeho kurzu. Pokud neuposlechnete, budete zničen.“

„Rozumím,“ řekl Luke. Komunikátor cvakl a obě cizí lodě začaly prudce klesat k povrchu. Luke byl připraven, následoval je a vklouzl zpátky do formace. „Předvádějí se,“ procedil skrz zuby.

Zakřikl to. O sekundu později obě lodě opět změnily směr, tentokrát zakroužily lehce nahoru a pak ostře na pravobok. Artoo zavřísknul, když levá loď prosvištěla nepříjemně blízko nad jeho hlavou. Jeho nespokojený tón prudce nabral na výšce, poněvadž Luke ostře smýkl stíhačkou, aby manévr vyrovnal. Stěží se znovu správně usadil na svém místě, když to udělali znovu, tentokrát doleva.

Artoo zasupěl. „Nevím,“ odvětil Luke, jakmile se znovu zařadil za své průvodce. „Možná tu mají nějaký obranný systém, co tě rozstřílí, když nepoletíš přesně tak, jak máš. Jako měli ti piráti v poli asteroidů, vzpomínáš?“

Po displeji počítače přejela námitka, která se sama nabízela: podle záznamu ze *Starry Ice* Mara žádné podobné kličkování neprováděla. „Možná to tu zavedli jako reakci na její průnik na planetu,“ nadhodil Luke. „Nebo možná letíme na jinou část planety než Mara – ještě se nám nepodařilo provést geografický sken.“

Artoo zasupěl znovu. „Anebo se pokoušejí získat záminku k zahájení palby,“ souhlasil Luke pochmurně. „Ačkoli netuším, proč by nějakou potřebovali.“

Cizí lodě provedly cestou dolů další tři série manévrů, které Lukovi nedělalo problém kopírovat. Když se však přiblížily k vrchní vrstvě atmosféry, jako by je najednou ta hra přestala bavit. Zahájily pozvolný sestup k západnímu obzoru. Luke zůstával ve formaci, svou pozornost dělil mezi lodě a zemi hluboko dole a snažil se Sílou podchytit jakýkoli náznak potíží.

Měli za sebou dalších dvacet minut a Artoo se konečně podařilo srovnat topografii planety se záznamy ze *Starry Ice*, když vtom se Lukovi v hlavě rozcinkal povědomý varovný zvonek. „Máme problém, Artoo,“ řekl Luke droidovi. „Ještě nevím jaký, ale máme problém. Dej mi taktický přehled situace.“

Přejel očima po displeji, na němž se objevil stručný výpis. Senzory X-wingu neregistrovaly žádná další vzdušná ani vesmírná plavidla, nic v energetické spotřebě a zbraňových systémech jejich eskorty nenasvědčovalo přípravám k útoku a vlastní systémy X-wingu byly plně funkční. „Jak daleko jsme od pevnosti, kterou Mara objevila?“

Artoo pípl: při současné rychlosti necelých patnáct minut. „Hádal bych, že spíš jenom deset,“ řekl mu Luke. „Připrav se.“ Zhluboka se nadechl, položil ruce na ovládání X-wingu, vědomě uvolnil své svaly a ponořil se do Síly.

K pevnosti jim zbývalo šest minut a na vzdáleném obzoru se právě objevila souběžná rýha kařonu, kterým letěla Mara, když to konečně přišlo. V dokonalé souhře obě eskortní lodě se zaúpěním čelních trysek prudce zbrzdily a pověsily se za X-wing.

A z hlavní napůl skrytých pod jejich kokpity vyšlehla smrtící salva modrého ohně.

Ale jejich cíl už tam nebyl. Chvilku předtím, než se jejich trysky aktivovaly, Luke pocítil slabý záchvěv Síly, a v okamžiku, kdy jejich zbraně promluvíly, smýkl X-wingem prudce vzhůru, vysekl oblouk nahoru a zpátky, aby se posadil útočníkům za ocas.

Nebo takový byl alespoň běžný závěr tohoto manévru. Tentokrát měl však Luke jiné úmysly. Místo toho, aby se pověsil za oba cizince, nechal nos X-wingu namířený k zemi o okamžik déle. Potom, zdánlivě v poslední chvíli, poslal stíhačku do prudkého přemetu, ze kterého mu žaludek poskočil až do krku. O zlomek sekundy později uháněli pouhých několik metrů nad zemí po vektoru kolmém k jejich původnímu kurzu.

„Co dělají?“ křikl Luke. Neodvažoval se odtrhnout oči od terénu, aby se podíval sám.

Odpovědí mu bylo droidovo varovné zavřeštění a náhlé rozechvění Síly. Zezadu přišla další kaskáda modré palby, většina výstřelů šla mimo, ale několik se jich rozprsklo o zadní deflektorní štít X-wingu. „Mají nové kamarády?“ zavolal.

Artoo vydal záporné pípnutí. Aspoň něco. Tyhle lodě však byly dobré a jejich posádky s nimi očividně uměly létat. Proti přesile dva na jednoho bude mít Luke plné ruce práce. Zvlášť když –

Artoo zašvitořil naléhavou otázkou. „Ne, nech křídla tak, jak jsou,“ přikázal Luke. „Nebudeme opěťovat palbu.“

Droidova otázka se změnila v nevěřící hvízdnutí. „Protože nevíme, kdo jsou a proč tu jsou,“ vysvětlil mu Luke. Očima přeměřoval krajinu před sebou. Právě za Mařiným kařonem se terén prudce

změnil v cosi rozpraskaného, roztržil se v žulové útesy a hluboké, ostře zařízlé rokle. „Nechci ublížit nikomu z nich, dokud se nedozvím, kdo a co jsou zač.“

Odpověď Artoo přišla jako další záupnění, když nová nepřátelská salva odstřelila tenký plátek kovu z vršku pravého křídla. „Neboj se, už jsme skoro tam,“ konejšil ho Luke. Dovolil si krátký pohled na stavový displej. Zatím nedošlo k vážnému poškození, ale to se změní, jakmile se útočníci dostanou blíž.

Což znamenalo, že nejlepší bude zabránit jim v tom.

Vzadu za ním Artoo podezíravě zapískal. „Přesně tam letíme,“ potvrdil Luke. Už byli skoro u rozvráštěného terénu a kus od nich na levoboku spatřil vhodně vyhlížející roklinu. „Ale no tak – není to horší než spousta jiných věcí, kterými jsme spolu prošli,“ dodal a natočil nos X-wingu k proláklíně. „A stejně nemáme na výběr. Drž se, jdeme na to.“

Žebrákův kaňon na Tatooinu byla obtížná, ale dobře známá překážková dráha zatáček, hrbolů a serpentín. Příkop na Hvězdě smrti byl mnohem rovnější, ale tam se o zábavu staraly zase turbolaserové baterie a stíhačky TIE. Útesy na Nirauanu teď posunuly hranici obtížnosti zase o něco dál tím, že přidaly nepředvídatelné zákruty a zlomy, rokle proměnlivých délek a šířek, vyčnívající skaliska a popínavé liány.

Nezkušený povstalecký pilot na Yavinu by možná rozpoznal rizika, jaká zde číhala. I nafoukaný puberták z Tatooinu by nejspíš zaváhal při pomýšlení na průlet neznámým labyrintem takovou nesmyslnou rychlostí. Ostřílený Jedi, jakým se Luke stal, však věděl, že to pro něj nebude žádný problém.

Měl víceméně pravdu. Loď proklouzla první sérií zákrutů docela lehce. Lukovy pilotní schopnosti a Síla se spojily s manévrovacími schopnostmi X-wingu, a cizí lodě tak zůstaly daleko pozadu. Luke prosvístěl otevřeným údolím, otočil X-wing do nového kaňonu –

A málem ztratil vládu nad lodí, když trup na levoboku zkropila záplava modré střílby.

„To bude dobré,“ zavolal dozadu na Artoo. Vnořil se s X-wingem do zvolené rokle. Měl zlost sám na sebe. Nestalo se mu to poprvé: soustředil svou pozornost – a Sílu – příliš úzce jedním směrem, takže

přehlédl všechno, co se dělo mimo jeho úhel vnímání. Alespoň jeden z cizích pilotů byl očividně tak chytrý, že přerušil honičku a vylétl nad bludiště, aby vyčkal, až se mu cíl sám ukáže.

Ale ten gambit selhal, a pokud bude terén spolupracovat, pak už protivník druhou šanci nedostane. X-wing se vrátil do druhého údolí, které bylo menší než první, a stočil se do další rokliny. Luke nechal Sílu, ať vede jeho ruce, pozoroval útesy kolem sebe a hledal to správné místo...

A pak se jedno objevilo. Po obou stranách X-wingu se strmé útesy zvedaly k obloze, čnely tak vysoko, až se mezi nimi nahoře ukazoval jen tenký proužek denního světla. K rozeklaným skalám lnuly pásy a trsy šedohnědých a vyprahlých keřů, dno kaňonu dole pokrývala hustá rohož hnědých keřů a zakrslých stromků. Vepředu i vzadu se kaňon ostře stácel do strany, takže tato jeho část působila jako osamělá bublina obklopená skalisky.

Bylo to dokonalé místo pro úkryt.

Když Luke smýkl X-wingem o sto osmdesát stupňů dokola v klasičtém pašeráckém obratu, Artoo už nezabublal ani nezaječel. Luke usoudil, že nejspíš proto, že droid měl dost starostí, aby nevypadl z lodě a uchoval si holý život. Luke poslal energii brzdným tryskám. Po několik sekund se pod ním X-wing otrásal a on těžce zápasil o rovnováhu, jak se stíhačka snažila vymknout kontrole. Venku se stěny kaňonu, uhánějící kolem, počaly zpomalovat, takže přepnul z hlavního pohonu na repulzory. Brzdná síla, která ho mačkala do sedadla, povolila. Natočil X-wing do vodorovné polohy a zběžně se rozhlédl kolem. Přímo vpředu se ze dna kaňonu zvedalo pár zakrslých, ale hustých stromků. Vystýlaly cosi, co mohlo být vyschlým korytem potoka. Jejich kmeny byly od sebe v příhodné vzdálenosti. Zrušil poslední zbytek rychlosti X-wingu a píchl jeho nosem dolů, aby elegantně vklouzl mezi kmeny stromků.

„Tak,“ oddychl si. Provedl poslední kroky přistávacího cyklu a vypnul repulzory. „Nakonec to nebylo tak těžké, vid’?“

Zezadu se ozvalo slabé a lehce roztřesené zaklokotání. Artoo zřejmě ještě nenašel svůj hlas.

Luke se pousmál. Otevřel kokpit, otrásl se při skřípavém zvuku, jak tucty pichlavých lístků zaškrábaly po transparioceli, a stáhl si helmu a rukavice.

Vzduch, který sem proudil zvenčí, byl chladný. Voněl zvláště – jako od mechu. Luke dlouhou chvíli naslouchal a vyslal své Sílou zostřený smysly, aby pátraly po známkách pronásledovatelů. Neslyšel však nic než běžné kvílení větru prodírajícího se větvičkami a vzdálené cvrlikání ptáků či hmyzu. „Myslím, že jsme je setřásli,“ řekl k Artoo. „Aspoň prozatím. Zjistil jsi, kde jsme?“

Artoo zapípal, pořád to trochu znělo, jako by měl závratě, a na počítačovém displeji se objevila mapa.

Luke si ji prohlédl. Nebylo to zrovna nejhorší, ale dobré také ne. Nacházeli se necelých deset kilometrů od Mařiny jeskyně, ale krajina se tu většinou skládala ze stejných úzkých kotlin a skalnatých útesů, jakými právě proletěli. Cesta tam by trvala celý den, možná dva, snad i tři.

Na druhou stranu, členitost terénu jim poskytne lepší ochranu, než jakou by si mohli v rámci možností přát. Podtrženo sečteno, férový obchod.

Ale nebylo by jim to k ničemu, kdyby je pronásledovatelé našli dřív, než by vůbec začali. „Polez,“ řekl droidovi. Vysoukal se z kokpitu a skutálel se na zem. Snaha vyhnout se trnitému listí byla úspěšná pouze zčásti, ale jen o málokterý trn se odřel až do krve. „Vezmeme si věci a vyrazíme.“

Rozložit kamuflážní síť, kterou jim přibalil Karrde, a natáhnout ji přes X-wing bylo otázkou několika minut. Pak ještě pro jistotu odsekl světelným mečem některé z menších větví a snítek a naházel je nahoru na síť. Nebylo to dokonalé, zblízka už vůbec ne, ale nic lepšího nemohl v daném čase udělat.

Karrdovi lidé také dali dohromady jeho trosečnickou výbavu. Shromáždili zásoby a vše potřebné a naložili mu je do X-wingu, zatímco se Luke probíral formalitami pro odlet z Cejansije. A jak byl Luke u pašerákovy organizace za ta léta zvyklý, odvedli prvotřídní práci. Ve dvou batozích se tu nacházely potraviny, lahve na vodu s filtrem, lékárníčky, zářičky, pořádný kus syntetického lana, náhradní blaster, nouzový stan s dekami a dokonce i několik druhů ručních granátů.

„Divím se, že se tam nepokusili nacpat landspídr,“ broukl Luke. Jeden z batohů si zkusil hodit na záda. Byl docela těžký, ale hmotnost

byla rozložena rovnoměrně a dobře se nesl. „Ten druhý asi budeme muset nechat tady. Zášplháme si trochu, co říkáš?“

Artoo tázavě zatrylkoval, jeho kopulka se natočila, aby nejprve pohlédla na jeden východ z kaňonu a pak na druhý. „Ne, tam by nás mohli čekat,“ řekl mu Luke. Ukázal nahoru k jednomu z útesů, který se tyčil nad nimi. „Naše cesta vede tudy.“

Artoo znovu otočil kopulí, a když se nahnul dozadu a vzhlédl, poplašeně hvízdal. „Klid – nepolezeme až úplně nahoru,“ utěšoval ho Luke. „Vidíš tu průrvu ve dvou třetinách útesu? Pokud jsem pochopil vzdušné záběry správně, měla by vést do žlabu, který nás nahoru zavede mnohem pohodlněji.“

Artoo beznadějně zabublal a znovu se podíval kaňonem dozadu a dopředu. „Ne, Artoo, tamtudy nemůžeme,“ opakoval důrazně Luke. „A nemáme čas se o to hádat. I když se sem ty lodě neprotáhnou, v pevnosti možná mají nějaké menší. A vždycky můžou přijít pěšky. Chceš tady snad čekat, dokud nepřijdou?“

Droid důrazně zapípal. Otočil se jako na obrtlíku a odhodlaně kordcal napříč vyschlým korytem k patě útesu pod průrvou, kterou mu ukázal Luke.

Luke se usmál a naposledy si nadhodil batoh na zádech. Pak vyslal Sílu, nadvzvedl Artoo ze země, přenesl ho přes podrost a zamířil za ním k útesu.

* * *

Ukázalo se, že útes vypadal hrozivěji, než jaký doopravdy byl. Jeho stěna byla sice opravdu strmá, ale rozhodně ne tak nemožně kolmá, jak se zdálo ze dna kaňonu. Opor pro ruce a nohy se tu našla spousta – celý sráz byl protkán úzkými římsami, výstupky a malými jeskyňkami. Keřiky a liány rovněž poskytovaly houževnatou pomoc.

Jediná potíž byla s Artoo, ale i z té se časem stala víceméně přátelná rutina. Luke nejprve našel bezpečné místo, kde se opřel, a pak Sílou vyzvedl Artoo nad sebe, kde ho postavil na úzkou římsu nebo do výklenku, Sílou ho držel na místě a provazem ho přivázal k nejbližšímu keři. Pak prolezl kolem něj nahoru na další nejbližší vhodné místo. A znovu.

Artoo se ovšem nic z té procedury nelíbilo. V polovině cesty nahoru si aspoň přestal stěžovat.

Byli skoro u průrvy a Luke znovu šplhal k místu, kde připevnil Artoo, když zaslechl slabý hlas.

Zarazil se, jednou rukou sevřel žmolkovitou liánu a naslouchal. Nezaslechl však nic než vzdálený cvrkot hmyzu, který mu v uších zněl od chvíle, kdy přistáli. Prošel si jediské techniky pro zbystření smyslů a posílil svůj sluch. Ačkoli cvrkot zesílil a rozrůznil se, hlas, který snad zaslechl, už se neozval.

Nad ním zaznělo hlasité hvízdnutí: Artoo si pro sebe tiše povídal a Lukovu zostřenému sluchu to neuniklo. „Myslel jsem, že jsem něco slyšel,“ zamumlal. Ta slova mu zněla v hlavě jako rána z děla. Honem vrátil svůj sluch do normálu. „Bylo to jako hlas –“

Vyděšený trylek Artoo ho přerušil. „Co se děje?“ ptal se a pohlédl vzhůru. Droid shlížel z útesu kamsi dolů. Luke obrátil hlavu, sledoval směr jeho pohledu –

A ztuhl. Na ostrolistém keříku necelé tři metry od něj hřadovala malá, křídlatá, šedohnědá potvůrka. Pozorovala ho.

„Klídek,“ konejšil Luke Artoo. Pozorně si potvůrku prohlížel. Od hlavy po pařátky měřila zhruba třicet centimetrů a celou ji pokrývala hladká srst. Její sbalená křídla na tom byla podobně, ačkoli bylo těžké určit jejich velikost, a byla ze zad natočena dopředu a dolů, což Lukovi připomínalo svěšená ramena. Hlava byla podobně malá a aerodynamická, s párem tmavých očí usazených nad dvěma vodorovnými škvírami. Ta horní se zachvívala v pravidelném rytmu dýchání, zatímco spodní byla pevně semknutá. Pár článkovaných nohou končil široce roztaženými pařáty, které svíraly keř, na němž tvor hřadoval. Ostré trny mu očividně nevadily. Celkově působil dojmem křížence mynocka a dravého makthiera a Luka napadlo, že ten tvor je možná příbuzný některého z těch druhů.

Artoo vydal další trylek, tentokrát varovný. „Neřekl bych, že nám chce ublížit. A jsme trochu moc velcí, aby si nás dal k večeři.“

Pokud ovšem nelovili v hejnech. Nespouštějte z potvůrky oči, vyslal Sílu a pátral po dalších příslušnících jejího druhu. V kaňonu jich zcela jistě bylo víc, ale většina z nich vypadala daleko –

Spodní škvíra v obličejí potvůrky se otevřela, přičemž odhalila dvě řady zubů ostrých jako jehličky, a hlasitě zašvitořila.

Kdo jsi?

Luke zamrkal překvapením. Tohle byl ten hlas, který prve slyšel, až na to, že tentokrát mu zřetelně rozuměl. Ale přišel snad od –? „Prosím?“ zeptal se.

Potvůrka znovu zaštěbetala. *Kdo jsi?*

Nemýlil se: to skutečně promluvila ona.

Ale řeč to nebyla. Ne tak docela. Ale jak tedy mohl Luke rozumět –?

A pak mu to najednou došlo. „Jsem Luke Skywalker,“ pravil a dotkl se tvora Sílou. „Rytíř Jedi z Nové republiky. A kdo jsi ty?“

Tvor vydal krátký sled švitořivých zvuků. *Co tu děláš, rytíři Jedi Sky Walkere?*

„Hledám kamarádku,“ řekl Luke. Jeho odhad byl správný: ačkoli nedokázal porozumět tvorovu skutečnému štěbetavému jazyku, smysl jeho slov vycítil z jeho mysli pomocí Síly. Podle jeho zkušeností to byl velmi vzácný jev a pravděpodobně znamenal, že tyto potvůrky jsou k Síle citlivé přinejmenším okrajově. „Přistála tady poblíž před necehlými dvěma týdny a pak zmizela. Víš, kde je?“

Zdálo se, že se potvůrka trochu stáhla. Napůl rozvinula svá křídla a pak je složila zpátky na záda. Znovu zašvitořila – *Kdo je ta kamarádka?*

„Jmenuje se Mara Jade,“ řekl Luke.

Je také Jedi?

„Tak trochu.“ Luke zaváhal. Během uplynulých osmi let se Mara na jeho akademii Jedi stavila při několika příležitostech, ale nikdy nezůstala tak dlouho, aby svůj výcvik dokončila. Občas si Luke říkal, jestli s ním vůbec někdy začala. „Víš, kde je?“

Křídla se znovu zatřepotala. *Já nic nevím.*

„Skutečně?“ Luke nechal teplotu svého hlasu trochu poklesnout. Ani nepotřeboval Sílu – Jacena, Jainu a Anakina při tom nachytal tolikrát, že provinilost bezpečně poznal. „A co když ti řeknu, že Jedi vždycky pozná, když mu někdo lže?“

Zezadu přišlo hlasité a autoritativní zaštěbetání. *Nech mladého na pokoji.*

Luke otočil hlavu. Na keřících a hrbolatých skalách na druhé straně strmého útesu seděli tři další takovíto tvorové. Každý z nich byl dvakrát tak velký jako ten první, ale i bez rozdílu velikosti byly odlišnosti mezi dospělými a mládětem jasně patrné. „Přijměte mou omluvu,“ řekl jim. „Nechtěl jsem mu nahnat strach. Třeba mi pomůžete najít mou kamarádku vy.“

Jeden z tvorů roztáhl křídla a přeskočil na keřík blíž k Lukovi. Naklonil hlavu na jednu stranu a pak zase na druhou, jako by si narušitele prohlížel každým okem zvlášť. *Ty nejsi jeden z těch jiných. Kdo jsi?*

„Myslím, že už to víte,“ odpověděl Luke. Rozhodl se dát na předtučnu. „Proč mi neřeknete vy, kdo jste?“

Tvor se nad tím zřejmě zamyslel. *Já jsem Lovce větru. Jednám jménem tohoto hnízdiště lidu Qom Qae.*

„Jménem Nové republiky vás zdravím, Lovče větru,“ řekl Luke vážně. „Soudím, že víte o Nové republice?“

Starý Qom Qae zatřepal křídly přesně stejným způsobem jako předtím mladý. *Slyšel jsem o ní. Co je nám do Nové republiky?*

„Řekl bych, že to záleží na vás,“ odvětil Luke. „Ale to je věc diplomatů a jednatelů. Já jsem přišel pomoci kamarádce.“

Lovce větru kategoricky zašveholil. *Nevíme nic o žádných cizincích. Ale víme, zaštěbetal mladší Qom Qae za Lukovými zády. Qom Jha mluvili o –*

Lovce větru ho vřísknutím přerušil. *Zní tvé jméno Hledač hloupos-ti? okřikl ho kousavě. Bud' zticha.*

„Možná jste jenom zapomněl,“ nadhodil Luke diplomaticky. „Jednatel celého hnízdiště musí koneckonců myslet na spoustu různých věcí.“

Lovce větru potrásl svými křídly. *Do toho, co se děje mimo toto hnízdiště, nám nic není. Jděte do jiného hnízdiště Qom Qae nebo za Qom Jha, pokud se toho odvážíte. Snad vám pomůžou.*

„Dobrá,“ řekl Luke. „Zavedete mne k nim?“

Jsou mimo toto hnízdiště, zašveholil Lovce větru. *Nic nám do nich není.*

„Chápu,“ přikývl Luke. „Povězte mi, Lovče větru, měl jste někdy přítele v nebezpečí?“

Qom Qae rozvinul svá křídla, jeho dva společníci následovali jeho příkladu. *Tato rozmluva skončila. Ty, mladý: pojď.*

Odrazil se od keřů a s roztaženými křídly začal klouzat ke dnu kaňonu. Jeho dva druhové odplachtily za ním. Luke se otočil a viděl, že mladý Qom Qae je následuje.

Artoo opovržlivě zabrblal. „Nedávej jim to za vinu,“ řekl mu Luke s povzdechem. „Nevíme nic o spletitosti jejich kultury a zvyklostech.“

Vrátil se ke šplhání. „Anebo jsou možná jenom opatrní, aby se nezamíchali do boje někoho jiného,“ dodal. „Za ta léta jsme to přece viděli dost často.“

Za pět minut se dostali k průrvě. Luke měl pravdu: trhlinka pokračovala nahoru až k vršku útesu pod mnohem příjemnějším úhlem. Byla tam spousta stromů, takže budou celou cestu před pohledem shora chráněni. „Výborně,“ řekl Luke, zíraje vzhůru podél průrvy. „Dostaneme se nahoru a pak uvidíme, kam dál.“ Vytáhl lano a začal ho sbalovat –

Artoo poděšeně vráskl.

„Co se děje?“ ptal se Luke. Reflexivně hmatl po světelném meči a prudce se otočil, ale nezablýhl ani necítil žádné nebezpečí. „Artoo, co se děje?“ zeptal se znovu, když obrátil svou pozornost k droidovi.

Artoo shlížel zpátky dolů do údolí podél cesty jejich výstupu a žalostně sténal. Luke se zachmuřil a podíval se tam, kam droid –

A vlastní dech mu uvízl v hrdle. Místo na dně kaňonu, kam ukryli X-wing, bylo prázdné.

„Ne,“ vydechl Luke. Očima propátrával hnědé a šedé keře tam dole. Jeho první myšlenka plná naděje byla, že stíhačku prostě zamaskovali líp, než si uvědomoval, a že je pořád tam, kde ji nechali. Ale krátký průzkum jediskými smysly tuto naději sfoukl jako svíčku.

X-wing byl skutečně pryč.

Artoo úzkostlivě zaklokotal. „To zvládneme,“ konejšil ho Luke. „To zvládneme.“

A ke svému vlastnímu mírnému překvapení zjistil, že je o tom opravdu přesvědčen. Zmizení X-wingu ho vyvedlo z míry, ale neměl z toho pocit strachu ani nebezpečí. A neměl dokonce ani žádné vážné obavy – navzdory skutečnosti, že ztráta jejich lodi znamenala nulovou šanci na rychlý únik, pokud ho bude situace vyžadovat.

Povzbuzení od Síly? Nebo snad předtucha, že X-wing byl pouze někde jinde, a ne doopravdy ztracen?

Pak si neradostně uvědomil, že ta předtucha by mohla znamenat i pravý opak. Že na ztrátě lodi nezáleželo, protože už stejně tenhle svět neopustí živý.

Z jeho paměti se bezděčně vynořil obrázek Yody: starý mistr Jedi si s unaveným povzdechem naposledy lehá do své postele. Luke si pamatoval na svůj příšerný strach z Yodovy náhlé křehkosti; vzpomínal si na přesný tón svého hlasu, kterým Yodu prosil, aby neumíral. *Je se mnou mocná Síla, napomenul Yoda svého studenta, ale ne tak mocná. Obestřel mne soumrak a brzo padne noc. Takový je koloběh všech věcí... i koloběh Síly.*

Luke se zhluboka nadechl. Obi-Wan zemřel, Yoda zemřel, a on bude muset jednoho dne stanout na téže cestě. A pokud má ta cesta začít na tomto místě, pak tedy dobrá. Byl Jedi a postaví se k ní čelem jako Jedi.

A mezitím... Důvod, proč sem přišli, se nezměnil. „Teď s tím nic neuděláme,“ řekl droidovi, odvrátil se od údolí a vrátil se k navíjení provazu. „Dostaneme se tam nahoru a uvidíme.“

Přímo seshora přišlo tiché zašvitoření. *Existují lepší cesty.*

Luke vzhlédl. Mladý Qom Qae byl zpátky, vznášel se na stoupavém proudu vzduchu a shlížel na ně. „Nabízíš nám pomoc?“

Qom Qae nepatrně ohnul jedno křídlo a změna tlaku vzduchu ho bokem zanesla ke skalnatému výběžku vedle Luka. Parátem se zachytil jednoho z keříků a sbalil křídla na záda. *Pomůžu vám, zaštěbetal. Qom Jha říkali, že k nim přišel někdo zvláštní a že je s nimi. Zavedu vás tam.*

„Děkuju ti,“ řekl Luke. Zvažoval, zda se má zeptat na ztracený X-wing, ale vzhledem k tomu, jak snadno se dal Qom Qae vylekat, raději nechal podobné otázky na později. „Smím se zeptat, proč jsi ochotný pro nás riskovat?“

Někteří mladí Qom Jha mě znají, zacvrlikal. Nebojím se jich.

„Nemluvil jsem jenom o Qom Jha,“ řekl Luke. Chtěl se ujistit, že si je mladý létavec skutečně vědom možného nebezpečí. „Lovec větru se zmínil o těch jiných. Ti by se nás taky mohli pokusit zastavit.“

Jsem si toho vědom. Tvor zatřepal svými křídly. Vy jste se ptal Lovce větru, zda měl někdy kamaráda v nebezpečí. Já ano.

Luke se usmál. „Rozumím,“ řekl. „A jsem poctěn tvou pomocí. Jsem Luke Skywalker, jak už jsem říkal, a tohle je můj droid Artoo. Jak se jmenuješ ty?“

Qom Qae rozepjal křídla a udělal krátký skok kupředu na keř před nimi. *Jsem ještě příliš mladý, než abych měl jméno. Říkají mi prostě Syn větru.*

„Syn větru,“ opakoval Luke, zamyšleně si ho měřil. „Nejsi náhodou s Lovcem větru příbuzný?“

Je to můj otec, zašveholil Syn větru. Zvěsti o moudrosti rytířů Jedi jsou vsutku pravdivé.

Luke potlačil úsměv. „Někdy,“ řekl. „Teď ale musíme vyrazit. Cestou bys mi mohl říct něco víc o svém lidu.“

Bude mi ctí. Syn větru nadšeně roztáhl křídla. Pojdte, ukážu vám cestu.

KAPITOLA 3

Komunikační výduť na novorepublikovém dreadnaughtu *Peregrine* by se na moderních válečných lodích vyjímala jako anachronismus. Byla však odkazem návrhářské filozofie z doby před klonovými válkami, kdy byl postaven *Peregrine* i jeho sesterské lodě z flotily *Katana*. Ve výduti se nacházela nejen celá primární komunikační anténa lodi, ale také komplexní a choulostivé šifrovací a dešifrovací počítače.

Na hrstce ostatních dreadnaughtů z flotily *Katana*, které stále sloužily Nové republice, prošly komunikační výduť rozsáhlými úpravami. Šifrovací technika byla přesunuta do lépe chráněné části mezi můstek a zpravodajské oddělení. Jakýmsi neznámým způsobem, bez ohledu na to, jak často se o potřebě úprav mluvilo, *Peregrine* vždy proklouzl trhlínami v harmonogramech a termínech.

Wedge Antilles o tom občas přemýšlel. Jak dobře věděl, mezi generálem Garmem Bel Iblisem a vedoucími kádry Nové republiky stále panovala zlá krev, která měla původ v letech, kdy Bel Iblis po roztržce s Mon Mothmou zahájil svou soukromou válku proti Impériu. Wedge měl vždycky podezření, že s touto nevraživostí souvisel i fakt, že generálova vlajková loď zůstala bez úprav.

Pravdu se dozvěděl až poté, co byl spolu s eskadrou Rogue k Bel Iblisovi převelen natrvalo. Bel Iblis mu vysvětlil, že zpravodajské sekce byly přelidněnými a veřejnými místy. Nutnost přeposílat zašifrované signály mezi můstkem nebo velitelským sálem by komukoli s průměrnými schopnostmi a nadbytečnou zvědavostí poskytla zbytečnou příležitost nabourat se do konverzace.

Komunikační výduť oproti tomu byla tím nejizolovanějším místem, jaké si člověk mohl na válečné lodi přát, a mít šifrovací/dešifrovací počítače po ruce znamenalo, že zpráva začala i skončila právě tady. Kdykoli se daly čekat důležité soukromé hovory, Bel Iblise byste našli právě tam.

On a Wedge tam právě byli. Na osobní žádost admirála Ackbara.

„Chápu vaše starosti, generále Bel Iblisi,“ říkal Ackbar. Jeho obličej zaplňoval celý komunikační displej a velké oči se protáčely, aby dokázaly pojmout i Wedge. „A nemohu říct, že s vámi nesouhlasím. Přesto musím vaši žádost zamítnout.“

„Důrazně vám doporučuji, rozmyslete si to, admirále,“ řekl Bel Iblis strnule. „Chápu politickou situaci na Coruscantu, ale nemůžeme dovolit, aby nás zaslepily čistě vojenské aspekty.“

Mon Calovy vousy se napjaly. „Bohužel caamaská záležitost již neobsahuje žádný čistě vojenský aspekt,“ zarachotil. „Politické a etické otázky pronikly všude.“

„Nezvyklá kombinace,“ zamumlal si Wedge pod vousy.

Jedno z Ackbarových očí se k němu krátce natočilo. „Závěr zní, že novorepubliková přítomnost nad Bothawui by v tuto chvíli mohla být vnímána jako podpora Bothanů proti jejich odpůrcům.“

„Nic takového,“ protestoval Bel Iblis. „Byl by to jediný klidný a rozumný hlas uprostřed ohniska hrozícího střetu. Už teď je tady osmašedesát válečných lodí, každá se nevraživě dívá po tuctu dalších a všechny jsou připraveny skočit si po krku, pokud ten druhý třeba jen kýchne. *Musí* tu zůstat někdo, kdo by dokázal vyřešit všechny problémy, než přerostou v otevřenou válku.“

Ackbar si povzdechl, znělo to chraplavě a ponuře. „Souhlasím s vámi z celého srdce, generále. Rozhodující slovo však mají Vrchní rada a Senát a ty dospěly k odlišnému závěru.“

Bel Iblis hodil po Wedgovi zlověstným pohledem. „Věřím, že se budete dál snažit jejich názor změnit.“

„Ano, zajisté,“ přisvědčil Ackbar. „Ale ať už uspějí, či nikoli, vám pochybná čest řešitele problémů nepřípadne. Prezident Gavrisom vám už určil jiný úkol.“

„Důležitější než udržování míru nad Bothawui?“

„Mnohem důležitější,“ ujistil ho Ackbar. „Pokud je Bothawui ohniskem, pak je Caamaský dokument jeho roznětkou.“

Wedge zasáhla neblahá předtucha. Zamýšlel snad Gavrisom doopravdy –?

Zamýšlel. „Prezident Gavrisom tedy vyvodil závěr, že nejlepší způsob, jak čelit rozkolu, je získat neporušenou kopii dokumentu,“ pokračoval Ackbar. „Za tím účelem okamžitě vyrazíte na Ord Trasi, kde shromáždíte jednotku, s níž provedete nájezd na základnu imperiálního ubiktorátu u Yagy Minor.“

Wedge pokradmu pohlédl na Bel Iblise. Generálův výraz se nezměnil, ale čelist sevřel o něco pevněji. Očividně uvažoval stejně jako Wedge. „Se vši úctou, admirále,“ řekl Bel Iblis, „prezident Gavrisom si snad dělá legraci. Yaga Minor je dost možná nejlépe chráněnou soustavou v celém imperiálním a novorepublikovém prostoru. A to mluvím pouze o přímém útoku, kdy nezáleží na tom, které nepřátelské pozice to odnesou. Nutnost zamezit poškození datového systému nepřítele zvyšuje obtížnost celé operace o pět dalších stupňů.“

„Prezident si je všech překážek dobře vědom,“ řekl Ackbar hlasem ještě pochmurnějším než obvykle. „Budu upřímný: nelíbí se mi to o nic víc než vám. Musíme to však zkusit. Pokud totiž kvůli této bothanské záležitosti vypukne válka, nebudeme mít ani vojáky, ani lodě, abychom udrželi mír. Občanská válka by mohla zachvátit celou Novou republiku.“

Bel Iblis se znovu podíval na Wedge a pak se obrátil k displeji. „Ano, pane,“ řekl. „Naneštěstí musím s vaší analýzou souhlasit.“

„Také vám mohu říct,“ dodal Ackbar, „že pokud to někdo zvládne, tak jediné vy.“

Bel Iblis se krůvě pousmál. „Děkuji vám za důvěru, admirále. Udělám, co bude v mých silách.“

„Dobrá,“ řekl Ackbar. „Vy a vaše jednotka se neprodleně přesunete od Bothawui k Ord Trasi. Během příštích dvou týdnů vám nenápadně pošlu zbytek vašich lodí. Očekávám, že tou dobou už budete mít hotový plán a budete připraven jít na věc.“

Bel Iblis přikývl. „Samozřejmě to musíme provést v naprosté tajnosti,“ upozornil admirála. „Pokud do Impéria unikne třeba jen slůvko, naše malá šance je pryč.“

„Utajení bude dokonalé,“ slíbil Ackbar. „Už teď jsem dal do oběhu falešnou zprávu, která by měla přesvědčit případné imperiální špehy, že ty lodě tajně posíláme do vnějších částí soustavy Kothlis pro obranu Bothawui, bude-li jí zapotřebí.“

„To by mohlo vyjít,“ souhlasil Bel Iblis. „Pokud ovšem nevyrazí ke Kothlisu, aby se přesvědčili na vlastní oči.“

„Do soustavy Kothlis jsme právě přesunuli dva hvězdné doky od Rendili,“ řekl Ackbar. „Vybavíme je podvrženými loděmi nesoucími řádná ID a označení. Měly by ukojit zvědavost Imperiálů, pokud se tam nějaká nachomýtnou.“

„Zajímavé.“ Bel Iblis pozdvihl obočí. „Takže tohle není jenom nějaká narychlo upečená kulišárna, kterou Gavisom vymyslel včera v noci. Vy už jste na tom nějakou dobu pracovali.“

Mon Cal přikývl svou mohutnou hlavou. „Přípravy začaly druhý den po rozbroji u budovy Sdružených klanů na Bothawui,“ pravil. „Jelikož se do incidentu zapletl generál Solo, prezident si uvědomil, že se vládě Nové republiky nepodaří provést žádný krok, aniž by se její motivy neocitly pod palbou.“

„Je mi to jasné,“ kývl Bel Iblis. „Takže na Ord Trasi.“

„Můj kontaktní tým vás tam bude čekat,“ řekl Ackbar. „Hodně štěstí, generále.“

„Děkuji vám, admirále. Bel Iblis konec.“

Generál se dotkl klávesy a přenos skončil. „Což neznamená, že s tím plně souhlasím,“ zabručel směrem k prázdnému displeji a pak se obrátil k Wedgovi. „Tak, generále. Váš názor?“

Wedge zavrtěl hlavou. „Kdysi už jsem se podobného nájezdu zúčastnil, to když jsme se snažili získat něco o velkoadmirálu Makatim z boudolayzské knihovny,“ odpověděl. „Myslím, že papalášové pak

odhadli, že jsme byli úspěšní asi z osmdesáti procent. A to byl Boudolayz, ne Yaga Minor.“

„Ano, četl jsem hlášení o tom nájezdu,“ zabručel Bel Iblis a v zamyšlení si hladil knír. „Rozhodně to nebude snadné.“

Wedge se zašklebil. „Mezitím se budou k Bothawui slétat válečné lodě, jako se můry stahují ke světlu. Pane, nakonec toho někdo využije.“

„Souhlasím,“ řekl Bel Iblis. „Proto jsem vás požádal, abyste sem se mnou dnes odpoledne zašel.“

„Co?“ Wedge si ho pozorně prohlížel. „Takže vy jste věděl, co přijde?“

„Přímo o Yaze Minor jsem nic netušil,“ odvětil Bel Iblis, „ale čekal jsem, že Coruscant zamítne mou žádost, abychom tu zůstali a udržovali pořádek. Také mě napadlo, že pokud bude moje jednotka odvezena pryč – k čemuž nyní skutečně došlo –, eskadra Rogue technicky není její součástí.“

Wedge se zachmuřil. „Nestíhám vás sledovat, generále. Myslel jsem, že jsme k vám přiděleni natrvalo.“

„Ke mně ano,“ souhlasil Bel Iblis. „Ale ne k mé jednotce. Je to drobný, ale velmi významný technický rozdíl.“

„Budu vám věřit.“ Wedge se snažil rozpomenout, co o tom stálo v novorepublikových vojenských předpisech. Neúspěšně. „Takže co to znamená?“

Bel Iblis k sobě natočil křeslo šifrovací stanice a posadil se. „To znamená, že s vámi souhlasím, že tohohle zmatku někdo využije,“ řekl a založil si ruce na prsou. „Možná ta tajemná organizace Pomsta, která vyvolává další a další nepokoje a žádá, aby Bothani zaplatili za zkázu Caamasu stejnou mincí.“

„Ano,“ řekl Wedge pomalu. Najednou mu to došlo. „A jelikož Bothani přispěli ke zničení Caamasu tím, že sabotovali jeho planetární štíty...“

Bel Iblis přikývl. „Velmi správně. Ano, hádám, že někdo se pokusí vyřadit štíty Bothawui.“

Wedge tiše hvízdal. „Myslíte si, že je to vůbec možné? Bothani údajně mají jeden z nejlepších štítových systémů v galaxii.“

„Kdysi ho měli, za časů Impéria,“ opravil ho Bel Iblis. „Nevím, jestli ho udržovali. Nepřítel by ovšem nemusel vyřadit celou síť. Stačilo by shodit štít nad Drev'starnem. Vznikla by díra, kterou by se dala zasít pořádná zkáza.“

„Ano,“ zamumlal Wedge. „Problém je v tom, že by to neschytili jenom Bothani.“

„To je vskutku problém,“ souhlasil Bel Iblis kyselé. „Podle posledního sčítání má na Bothawui sídlo přes tři sta megakorporací plus tisíce menších společností a minimálně padesát tisíc zastaváren a směnáren.“

Wedge kývl. Pokud by byly zasaženy, neznamenaloby to sice všeobjímající ekonomický chaos, ale do plamenů, které už se rozhořívaly, by to přililo další olej zášti a vzteku.

A vzhledem ke všem těm válečným lodím, které se nahoře přetlačují pohledem, by to znamenalo oheň na střeše. „Co chcete, abych udělal?“

Bel Iblis si zamyšleně prohlížel jeho obličej. „Chci, abyste odletěl dolů na povrch a zajistil, aby se to nestalo.“

Wedge měl plíživě podezření, že právě tohle bylo cílem celé konverzace. Přesto to byl pro něj šok. „Úplně sám?“ zeptal se. „Nebo myslíte, že budu potřebovat i zbytek eskadry Rogue?“

Bel Iblis se pousmál. „Klid, Wedgi, není to tak zlé, jak to vypadá,“ řekl důvěrně. „Nechci po tobě, aby ses postavil před generátor v Drev'starnu, blaster v každé ruce, a abys odrazil třetí imperiální těžkou divizi. Až doposud se Pomsta uchylovala spíš k úskokům a intrikám než k hrubé síle, a úskoky a intriky by mohla dvojice prohnáných pilotů X-wingu docela dobře odhalit.“

Takže navrhovaná průzkumná skupina se rozrostla z jednoho člena na dva, všiml si Wedge. Šance na nalezení jehly v kupce sena se zdvojnásobila. „Myslel jste tím druhým prohnáným pilotem X-wingu někoho konkrétního?“

„Samozřejmě,“ řekl Bel Iblis. „Komandéra Horna.“

„Aha,“ polkl Wedge a v ústech mu náhle vyschlo. Pátrání po ukrytém sabotérovi... a Bel Iblise napadne zrovna Corran Horn. Odhalil snad nějak Corranovy pečlivě skrývané jediské schopnosti? „Proč zrovna jeho?“

Bel Iblis nepatrně pozvedl obočí. „Protože jeho tchán je pašerák,“ řekl. „Mohl by mít spoustu kontaktů, které by Horn mohl využít.“

„Aha,“ kývl Wedge. Trochu se uklidnil. „To mě nenapadlo.“

„Od toho jsem starší generál,“ řekl Bel Iblis suše. „Raději byste měl jít a sdělit Hornovi radostnou zprávu. Slyšel jste Ackbara – mám pouhých pár týdnů, abych to všechno nějak zařídil, a vás chci mít zpátky v eskadře, až poletíme na Yagu Minor.“

„Uděláme, co se dá,“ slíbil Wedge. „Chcete, abychom si vzali jeden z *Peregrinových* neoznačených raketoplánů?“

Bel Iblis přikývl. „X-wingy by byly trochu moc nápadné. Nechte tady i svoje uniformy, ale ID si vezměte s sebou pro případ, že byste se potřebovali ohánět hodností před nějakým byrokratem. Dám vám vědět, až vás budu potřebovat na Ord Trasi.“

„Rozumím,“ řekl Wedge.

„Dobrá,“ pravil Bel Iblis. „Ještě tu několik minut zůstanu – odsud se mohu s ostatními veliteli spojit stejně dobře jako z můstku nebo z mé kanceláře. Ackbar však říkal *neprodleně*, takže jakmile budou ostatní lodě připraveny, vyrazíme. Tou dobou už budete muset být z *Peregrina* pryč.“

„Budeme, pane.“ Wedge vykročil ke dveřím. „Hodně štěstí s vaším plánem, generále.“

Bel Iblis se slabě pousmál. „Hodně štěstí s vaším.“

* * *

Právě vstupovali do atmosféry Bothawui, když se Corran, který se tiskl k postrannímu průzoru a pohlížel přes záď raketoplánu dozadu, obrátil a posadil se zpátky do sedadla. „A jsou pryč,“ oznámil.

Wedge mrkl na své displeje. Lodě *Peregrinovy* jednotky už počítač vskutku neregistroval. „Jsou,“ souhlasil. „Od teď jsme v tom sami.“

Corran zakroutil hlavou. „To je šílené, Wedgi. A ty říkáš, že ti výslovně přikázal vzít mě?“

„Ano, ale s tvým tajným nadáním to nijak nesouviselo,“ ujišťoval ho Wedge. „Myslel si, že se ti podaří zkontaktovat Boosterovu pašeráckou síť.“

Corran si odfrkl. „To by šlo, jen kdyby se mnou Booster mluvil.“

Wedge na něj po straně pohlédl. „Cože, snad se pořád nezlobí kvůli tomu triku, co jsme provedli s *Hoopster's Prank* u Sif'kricu? Myslel jsem, že jsme dospěli k závěru, že nevezli kontraband, a nechali jsme je jít.“

„Ne, nevezli, a ano, zlobí se,“ řekl Corran. „Sif'krijové se rozhodli, že nechtějí, aby jejich náklady vozili pašeráci, ať už čistí, nebo ne, a zakázali *Hoopster's Prank* převážet jakékoli další zásilky pommwommu.“

Wedge se ošil. „Ajajaj.“

„Což ovšem neznamená, že už pommwomm nepovezou,“ pokrčil Corran rameny. „Pouze to znamená, že budou muset vyrobit nové falešné ID, poslat jinou loď nebo tak něco. Ale je to nepříjemnost a Booster nepříjemnosti nesnáší. Zvlášť ty úřední.“

„Hm,“ utrousil Wedge. „To je mi líto. Možná ho Mirax zklidní.“

„Tak o tom nepochybuju,“ přitakal Corran. „Ale když o tom přemýšlím, nejsem si jistý, že Booster má nějaké zájmy na Bothawui. Na téhle planetě se to hemží tolika pašeráckými bandami, že se možná rozhodl nechat ji být.“

„No bezva,“ zabručel Wedge.

„Hele, tys to byl, kdo chtěl zpátky vzrušující život pilota X-wingu, jen si vzpomeň,“ upozornil ho Corran. „Kdybys býval chtěl, mohl místo toho řídit nějaký počítač v bezpečí na Coruscantu.“

Wedge se zašklebil. „Ne, díky. Zkusil jsem to, nestálo to za nic. Takže ty nečekáš, že nám tam dole někdo pomůže?“

Následoval okamžik ticha. „Zajímavá otázka,“ zamumlal Corran nakonec. Jeho hlas zněl divně. „Vlastně... myslím, že čekám.“

Wedge se na něj zamračil. „Co čekáš? Že nám někdo pomůže?“

„Myslím, že ano,“ pronesl Corran. Pořád ten zvláštní tón. „Neptej se mě kdo. Já... prostě mám ten dojem.“

„Nech mě hádat,“ řekl Wedge. „Jediská předtucha?“

Corran přikývl. „Jediská předtucha.“

„Výborně,“ pousmál se Wedge. Hned měl z téhle mise lepší pocit. „V tom případě se nemáme čeho bát.“

„To zase ne,“ řekl Corran pomalu. „Tak růžově bych to zase neviděl.“

KAPITOLA 4

[Pozor na pravoboku,] zavolala Togorianka od senzorové stanice *Wild Karrdu*. Její běžná melodická mňoukavá řeč zněla nyní úsečně a chraplavě. [Úhel dva-pět na čtrnáct.]

„Mám ho,“ zavolal další napjatý hlas z reproduktoru můstku. Okraj stovky asteroidů, které se lenivě převalovaly za průzorem, ozářilo odražené světlo, když vypálil jeden z turbolaserů *Wild Karrdu*. Pak přišel ještě oslnivější záblesk a zacílený asteroid se rozpadl na ohnivý oblak prachu.

Shada D'ukal, usazená vzadu na můstku, v duchu obrátila oči v sloup. Cesta polem asteroidů nebyla nikdy jednoduchá, ale zdálo se jí, že Togorianka a přinejmenším jeden ze střelců jsou z té věci zbytečně na větví. Buď propadali nervozitě proklaté snadno, nebo byli mladí a nezkušení. Ani jedna z těch možností ji zrovna nenaplnňovala nadšením a nutila ji přemýšlet, zda bylo od jejich kapitána moudré brát je s sebou.

Možná to kapitán cítil stejně. „Uklidni se, H'sishi,“ napomenul Talon Karrde Togorianku ze svého místa za stanovišti kormidelníka a kopilota. „A ty taky, Chale. Pouhý fakt, že je tohle pole asteroidů větší než ostatní, s jakými jste se setkali, neznamená, že k němu budeme

přistupovat jinak. Neplýtvajte energií, likvidujte jenom balvany, které nás bezprostředně ohrožují, a Dankin loď provede mezi těmi ostatními.“

Togorianka zaškubala ušima. [Dle rozkazu, šéfitáne,] řekla.

„Ano, pane!“ dodal střelcův hlas.

Ne že by výtka nějak výrazně zapůsobila. Alespoň ne tak, že by to Shada postřehla. H'sishi pořád vykřikovala zaměřovací údaje a Chal pořád páčil maximálně silné turbolaserové výboje, ať už si je cíl zaslouhoval, nebo ne.

Ale možná to nebylo jenom v nich. Možná pouze vycítili nervozitu, kterou pociťoval i samotný Karrde, a reagovali na ni.

Shada zaměřila svůj zrak na jeho profil. Vlastně se ovládal docela dobře, pouze napjaté svaly na tváři a čelistech prozrazovaly potlačovaný neklid. Mistrylský výcvik však zahrnoval též porozumění jazyku tváře a těla a jejím očím se Karrdovy narůstající obavy jevily nepřehlédnutelné jako navigační bóje.

A nadcházející zastávka na Pembricu 2 bude znamenat konec teprve první části jejich cesty. Jak na tom Karrde bude, ptala se znepokojeně sama sebe, až jeho loď skutečně dorazí na Exocron?

Zvenčí přišel obzvláště jasný záblesk, když obzvláště velký asteroid vybuchl v gejzíru plamenů. „Ach, já!“ zabzučel sklíčený kovový hlas napravo od Shady.

Otočila se, aby pohlédla na protokolárního droida C-3PO přikurtovaného v sedadle vedle ní. Zíral ven z průzoru a při každém záslehu turbolaserů sebou trhl. „Nějaký problém?“ zeptala se.

„Omlouvám se, paní Shado.“ Docílil toho, že to znělo současně škrobeně i zbědovaně. „Nikdy jsem si na cestování vesmírem zcela nezvykl. A tato chvíle mi připomněla jeden velice nepříjemný incident v minulosti.“

„Brzy bude po všem,“ utěšovala ho. „Dej si pohov.“ Mistrylské šeré stráže nikdy droidy moc nepoužívaly, ale jeden ze Shadiných strážníků jednoho měl, když byla malá, a od té doby pro ně měla jakousi zvláštní slabost.

A v případě Threepio k němu cítila v jeho situaci dokonce opravdový soucit. Byl osobním tlumočníkem Leiy Organy Solo a ta ho náhle

a bez vysvětlení zapůjčila Karrdovi na tuhle výpravu – bez varování, bez otázek, bez omluvy. V mnoha ohledech to Shadě připomínalo její dlouhou a bezvýhradnou službu Mistrylkám.

Službu, která před měsícem dospěla k nečekanému a nezvratnému konci. Na větrem ošlehané střeše zábavního komplexu Resinem se Shada odvážila upřednostnit svou osobní čest před přímými rozkazy od Jedenáctky, od vládců jejího rozdrčeného světa Emberlene.

Bude se ji nyní snažit zbytek Mistrylek zlikvidovat? Její dávná přítelkyně Karoly D'ulin naznačovala, že by k tomu mohlo dojít. Protože však Nová republika pomalu spěla k sebezničení kvůli spoustě drobných válek a obnovených sporů, Mistrylky jistě měly důležitější věci na práci než se honit za zrádci.

Na druhou stranu, pokud Karoly nahlásila Shadiny důvody ke vzdoru – pokud zopakovala vůdcům její slova opovržení, že zapomněli na tradici hrdosti a cti, která byla Mistrylkám kdysi svatá –, pak si Jedenáctka možná vskutku řekne, že by stálo za to ji vystopovat. Už dávno se naučila, že ze všech možných pohnutek patří uražená pýcha mezi ty nejsilnější.

A také mezi ty nejzlobivější. Jak pro oběť, tak pro lovce.

Koutkem oka zachytila pohyb: Karrde se pootočil v křesle, aby na ni viděl. „Vychutnávaš si let?“

„Je to velká zábava,“ pověděla mu. „Není nad nebezpečné manévry prováděné zelenou posádkou.“

Togorianka naježila srst, ale jenom trošku. Nic však neřekla a očima dál sledovala displeje. „Nové zkušenosti dávají životu šmrnc,“ řekl Karrde měkce.

„V mojí branži nové zkušenosti většinou znamenají malér,“ opáčila Shada. „Mimochodem, doufám, že jste tam nechtěl vklouznout nenápadně. S tou kanonádou už musí celý Pembric 2 vědět, že se blížíme.“

Několikanásobný turbolaserový výstřel osvětlil asteroidy venku, jako by chtěl její slova potvrdit. „Podle toho, co říkala Mara, si většina lodí musí v těchto místech trochu zastřílet,“ řekl Karrde. „I domorodci, kteří by měli znát všechny cesty do soustavy a ven.“

[Opustili jsme pole asteroidů, šéfitáne Karrde,] mňoukla Togorianka.

Shada vyhlédla průzorem ven. Kolem stále plulo několik asteroidů, ale většina oblohy už byla skutečně volná.

[Planetární přistávací bóje jsou na dosah,] dodala H'sishi, otočila hlavu a upřela své žluté oči na Shadu. [Vaše nezkušená novicka se může přestat bát.]

Shada její pohled chvilku opětovala. Pak se záměrně odvrátila. Většina posádky *Wild Karrdu* ji od odletu z Coruscantu slovně pošuchovala, buď tak, či onak. Mazzikovi lidé dělali totéž, když se poprvé přidala k jeho pašerácké skupině – už dávno věděla, že to je obvyklá reakce sehrané posádky vůči nováčkovi.

Jeden z Mazzikových techniků neprozřetelně překročil hranici mezi slovními a fyzickými šťouchanci. Strávil pak měsíc na neurální rehabilitační klinice. Tady venku, na konci civilizace, doufala, že posádce *Wild Karrdu* nebude muset udělit tutéž lekci.

Pilot se k nim napůl obrátil. „Co teď, šéfe?“

„Naveď nás na orbitu,“ řekl mu Karrde. „Na planetě je jen jediné místo, které pojme loď téhle velikosti – kosmoport Erwithat. Každou chvíli by nám měli poskytnout přistávací instrukce.“

Komunikátor zapraskal, jako by ho uslyšel. „*Bss'dumšun*,“ zakrákal řízný hlas. „*Sg'hur hur Erwithat roz'bd bun'sunk. Rs'zud hučdms'hus u burfu.*“

Shada se zamračila. „Neříkal jste, že se tu mluví basikem?“

„Mluví,“ řekl Karrde. „Asi nás chtějí zmást.“ Svrástil obočí na droida vedle Shady. „Threepio? Rozuměl jsi tomu?“

„Ó ano, kapitáne Karrde,“ řekl droid s první známkou nadšení, kterou u něj Shada od začátku výletu viděla. „Ovládám více než šest milionů druhů komunikace. Toto je dominantní jarellský dialekt, jehož počátky sahají až do –“

„Co říkal?“ přerušila ho Shada jemně. Podle jejích omezených zkušeností by protokolární droidi dokázali mlít o nepodstatných detailech celý den a Karrde nevypadal, že má náladu na přednášku z jazykovědy.

Threepio se k ní otočil tváří v tvář. „Identifikoval se jako kontroler erwithatské letové centrály, paní Shado, a chce znát naši totožnost a náklad.“

„Pověz mu, že jsme nákladní loď *Hab Camber*,“ řekl Karrde. „Přiletěli jsme nakoupit zásoby a palivo.“

Threepio se obrátil zpátky k němu. Jeho postoj naznačoval nejistotu. „Ale pane, tato loď se jmenuje *Wild Karrde*,“ zaprotestoval. „Kód jejího transpondéru –“

„Byl pečlivě změněn,“ přerušil ho pilot ostře. „Honem, čekají na odpověď.“

„Trpělivost, Dankine,“ řekl Karrde. „Nikam nespěcháme a pochybuju, že v erwithatské centrále mají něco lepšího na práci. Prostě jim pověz, co jsem řekl, Threepio. Ne, počkej,“ odmlčel se. V koutcích úst mu pohrával mazaný úsměv. „Říkal jsi, že to byl dominantní jarellský dialekt. Jsou ještě nějaké další?“

„Několik, pane,“ odvětil Threepio. „Bohužel jsem obeznámen pouze se dvěma.“

„Stačí,“ řekl Karrde. „Řekni jim mou zprávu v jednom z nich.“ Pohodlně se opřel do křesla. „Uvidíme, jak dlouho je tahle hra bude bavit.“

Threepio přetlumočil zprávu a komunikátor se na dlouhý okamžik odmlčel. „Pozor, neidentifikovaná nákladní lodi,“ zabručel hlas neochotně v basiku. „Tady je erwithatská letová centrála. Udejte svou totožnost a náklad.“

Karrde se usmál. „Očividně už je omrzela,“ poznamenal a dotkl se vysílací klávesy. „Erwithatská centrálo, tady je frachták *Hab Camber*,“ řekl. „Žádný náklad. Pouze prolétáme a rádi bychom nakoupili nějaké zásoby a palivo.“

„Jo?“ řekl kontrolor. „Jaké zásoby?“

„Vy máte na starosti kromě řízení letového provozu i obchodní služby?“ opáčil Karrde.

„Ne, jenom dopravu,“ zavrčel ten druhý ještě mrzutěji než předtím. „Chci slyšet, kolik dáte za přistávací práva.“

Shada zamrkala. „Za přistávací práva?“ zamumlala.

Kontrolor měl dobré uši. „Jo, za přistávací práva,“ odsekl. „A ten váš vtípek vás bude stát tři stovky navíc.“

Shada cítila, jak jí poklesla čelist. Vtípek? Jaký vtípek? Nadechla se k ošklivé odpovědi –

„Dáme tisíc,“ řekl Karrde. Pohledem ji varoval, aby mlčela.

Kontrolor si hlasitě odfrkl. „Za nákladní loď téhle velikosti? Vy jste buď šprýmař, nebo blázen.“

H'sishi si pro sebe něco zasyčela. „Anebo jen chudý nezávislý obchodník,“ nadhodil Karrde. „Co kdybych dal jedenáct stovek?“

„Co kdybyste dal patnáct?“ opáčil kontrolor. „V novorepublikové měně, samozřejmě.“

„Ovšem,“ řekl Karrde. „Tak tedy patnáct set.“

„Přistávací plocha 28,“ dodal kontrolor. Jeho nevraživou rozmrzelost nahradila škodolibá radost. Shada krátce uvažovala, kolik z těch patnácti stovek půjde rovnou jemu do kapsy. „Bóje vás tam navede. Peníze zaplatíte hned po příletu.“

„Děkuju vám,“ řekl Karrde. „*Hab Camber* konec.“ Vypnul komunikátor. „Chine?“

„Bóje se objevila, kápo,“ nahlásil postarší muž u komunikační stanice, šilhaje na displeje. „Navádí nás tam.“

„Pošli kurz kormidlu,“ instruoval ho Karrde. „Dankine, leť za ní. Pozor na stíhačky – Mara říkala, že někdy posílají neznámým lodím eskortu.“

„Jasně,“ potvrdil pilot.

Karrde pohlédl na Shadu. „Nevadila by ti malá procházka, až přistaneme?“

Shada pokrčila rameny. „My nezkušené novicky vždycky oddřeme všechnu práci. Kam půjdeme?“

„Do kavárny jménem ThrusterBurn,“ pověděl jí Karrde. „Podle mojí mapy je to pouhých pár bloků od přistávací plochy, kterou nám přidělili. Muž, se kterým se chci setkat, by tam měl být.“

„Však mně to bylo divné, že potřebujeme zásoby tak brzo,“ řekla Shada. „S kým se setkáme a proč?“

„Se strašlivým, ale civilizovaným corellianským zločineckým lordem jménem Crev Bombaasa,“ řekl Karrde. „V téhle části sektoru Kathol má na triku většinu ilegálních aktivit.“

„A my potřebujeme jeho pomoc?“

„Nijak zvlášť,“ odpověděl Karrde. „Ale s jeho povolením k cestování touto oblastí by mělo jít všechno snáz.“

„Aha.“ Shada se na něj po straně zamračila. Neznělo to jako ten nebojácny, neohrožený Talon Karrde, o kterém slyšela tolikrát vyprávět od Mazzika a ostatních pašeráků. „Děláme si starosti, když to jde snadno, že?“

Usmál se. „Vždycky.“ Jeho tón byl bezstarostný, ale Shada pod ním slyšela podivnou prázdnotu.

„Kapitáne Karrde?“ promluvil Threepio váhavě. „Budete při této návštěvě potřebovat mých služeb?“

Karrde se pousmál. „Ne, Threepio, díky,“ ujistil droida. „Jak jsem říkal, tam dole je oficiálním jazykem basic. Můžeš zůstat s ostatními na lodi.“

Droid se úlevou málem sesypal. „Děkuji vám, pane.“

Karrde se obrátil zpátky k Shadě. „Půjdeme raději lehce ozbrojeni – jenom příruční blastery.“

„Rozumím,“ přisvědčila Shada. „Ale blaster mi ponesete vy.“

„Bojíte se, že dojde k násilí?“ vložil se do toho Dankin.

„Vůbec ne,“ řekla Shada mrazivě. Vstala a zamířila ke dveřím z můstku. „Jenom mám raději, když mí protivníci netuší, odkud to násilí přijde. Budu ve své kajutě, Karrde – dejte mi vědět, až půjdeme.“

* * *

O dvacet minut později byli dole. A po dalších patnácti minutách, po zaplacení přistávacích poplatků a po krátkém vyjednávání s trojicí legionářů pembrické bezpečnosti ohledně extra ceny za „ochranu“, Karrde a Shada kráčeli ulicemi kosmoportu Erwithat.

Podle Karrdova názoru se kosmoport nedal nazvat zrovna povzbudivým místem. I v pravé poledne se celé město halilo do mlžného oparu, který tlumil záři slunce a dodával zatuchlou pachutí lehkému vánku profukujícímu rozpáleným vzduchem bez jakýchkoli postřehnutelných chladivých účinků. Země sestávala z vlhkého písku, molekulárně zhuštěného v místech, kde bylo zapotřebí chodníků, jako ubohá napodobenina permabetonu, který byl v současnosti standardem. Budovy lemující chodníky byly postaveny z jakéhosi prostého, avšak pevně vyhlížejícího kamene, jehož dávná hladkost byla nyní narušena hnědými a zelenými nánosy špíny a prsti. Ulicemi se potulovaly skupinky

chodců, z nichž většina jevila stejné známky rozkladu jako kosmoport samotný, a tu a tam bylo mezi budovami možno zahlédnout uhánějící swoop nebo landspídr.

Stručně řečeno, bylo to navlas takové, jak to Mara před sedmi lety líčila ve své zprávě. Možná ještě o něco sešlejší.

„Příšerné místo,“ zhodnotila to Shada po jeho boku. „Mám pocit, že jsem trochu moc vyfintěná.“

Karrde se neubráníl úsměvu. Se svým přiléhavým oblekem třpytícím se matnými modrými odlesky skutečně působila ve srovnání s okolní šedí jako pěst na oko. „Nic si z toho nedělej,“ ujistil ji. „Jak jsem řekl, Bombaasa je civilizovaný šéf podsvětí. Na něj nemůžeš být vyfintěná nikdy dost.“

Letmo na ni pohlédl. „Ačkoli musím říct, že osobně se mi víc líbily ty stříbřitě rudé šaty, které jsi měla při našem prvním setkání ve Whistler's Whirlpoolu na Troganu.“

„Vzpomínám si na ně,“ řekla podivně zastřeným hlasem. „Byly to první šaty, které mi koupil Mazzic, když jsem se stala jeho tělesnou strážkyní.“

„Mazzic měl vždycky dobrý vkus,“ souhlasil Karrde. „Víš, ještě jsi mi neřekla, proč jsi tak najednou opustila jeho služby.“

„Ještě jste *mně* neřekl nic o tom Jorji Carďasovi, po kterém pátráme,“ opáčila Shada.

„Tiše!“ odsekl Karrde ostře. Rychle se rozhlédl kolem. Zdálo se, že nikdo není na doslech, ale to ještě nemuselo nic znamenat. „Tohle jméno není z těch, které se tady vyplatí jen tak roztrubovat.“

Ačkoli hleděl přímo před sebe, vycítil na sobě Shadin zrak. „Vy z něho máte opravdu nahnáno, že?“ řekla tiše. „Neměl jste z toho žádnou radost, když vás Calrissian přesvědčil, abyste ho šel najít, ale teď z něj máte *opravdu* nahnáno.“

„Jednou to pochopíš,“ odvětil Karrde. „Až ti povím celý ten příběh.“

Pokrčila rameny a loktem při tom zavadila o jeho paži. „Uděláme kompromis,“ navrhla. „Až vypadneme z Pembricu, povíte mi půlku příběhu.“

„Zajímavá nabídka,“ řekl Karrde. „Souhlasím, ale jenom když mi na oplátku povíš polovičku důvodů, proč jsi opustila Mazzika.“

„No...“ zaváhala, „jistě.“

Zahnuli za roh a Karrde cítil, jak mu zaškubalo v ústech. Na druhé straně dlouhého bloku domů, naproti prázdnému náměstí, se nacházel vstup do kavárny ThrusterBurn. Před ním parkovalo okolo dvaceti otrískaných spídrových motorek. „Na druhou stranu,“ řekl tiše, „vypadnout z Pembricu možná nebude tak snadné, jak jsme doufali.“

„Vypadá to, že tam má sraz nějaký gang swoopařů,“ poznamenala Shada. „Mají tam stráže – vlevo, pod podloubím.“

„Vidím je,“ potvrdil Karrde. Byli čtyři: mohutní, drsně vyhlížející mladíci v rezavohnědých bundách. Seděli obkročmo na svých swoopech. Předstírali, že se spolu baví, ale bylo jasné, že ve skutečnosti pozorně sledují nově příchozí.

„Ještě není pozdě prásknout do bot,“ zamumlala Shada. „Můžeme se vrátit na loď, vypadnout odsud a zkusit své štěstí proti tomu, co na nás Bombaasa pošle.“

Karrde nepatrně zavrtěl hlavou. „Předmětem nejširší zvědavosti jsme se stali už v okamžiku, kdy jsme přistáli. Pokud se teď pokusíme odejít, Bombaasovi lidé nás nenechají.“

„V tom případě bude nejlepší zamířit rovnou dovnitř, jako by nám to tam patřilo,“ řekla Shada energicky. „Držte ruku blízko u blasteru – to k vám připoutá jejich pozornost. Ale ne zase až tak blízko, aby tasili. Pokud dojde k boji, nechte mě zasadit první ránu, a pokud to bude vypadat, že nemám šanci a vám se naskytne příležitost k útěku, využijte ji.“

„Rozumím,“ řekl Karrde. Oproti vážnosti situace mu to zvedlo náladu. Na palubě *Wild Karrdu* se Shada uzavřela sama do sebe, nevplula do běžných kamarádských vztahů s posádkou ani se ji nesnažila nijak zvlášť poznat. Ale přesto byla tady, vklouzla zpátky do role bodyguarda a byla připravena chránit Karrdův život i za cenu vlastního.

Ale co ho dojalo nejvíc, bylo vědomí, že to tak v hloubi duše skutečně myslela.

Čtyři strážníci je nechali přijít na vzdálenost několika metrů od řad zaparkovaných swoopů a pořád nic neříkali. „Kavárna má zavříno,“ zavolal jeden z nich.

„To nevadí,“ řekl Karrde. Nezpomalil a bez zájmu na ně pohlédl. „Nemáme žízeň.“

Swoopaři vypadali, jako by na svých strojích nenuceně odpočívali. Nebylo tomu tak. Sotva Karrde a Shada udělali dva další kroky, přefrčeli přes náměstí a smykem zastavili mezi nově přichozími a zaparkovanými swoopy. „Řek sem, že je zavříno,“ opakoval mluvka zlověstně. Dlouhé manévrovací lopatky jeho swoopu mířily s neskrývanou hrozbou na Karrdovu hrud. „Koukejte mazat pryč.“

Karrde zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Musíme si neodkladně promluvit s Crevem Bombaasou.“

Jeden z těch ostatních si odfrkl. „Slyšeli ste to?“ prohodil výsměšně k ostatním. „Myslí si, že může k Bombaasovi prostě vejít, kdy se mu zachce. Vtipnej, co, Langre?“

„K popukání,“ souhlasil mluvka. V jeho obličejí nebyla po legraci ani stopa. „Poslední šance, frájo. Jdi si po svejch, nebo tě budou muset vodnýst.“

„Lord Bombaasa se bude moc zlobit, když nás nepustíte dovnitř,“ upozornil ho Karrde.

„Jo?“ poškleboval se Langre a trhl svým swoopem vpřed. „Už se klepu strachy.“

„To byste měl,“ řekl Karrde. Ustoupil o krok dozadu před manévrovacími klapkami, které dlouhly nebezpečně blízko jeho hrudi. Periferním viděním zpozoroval, že Shada neucouvla spolu s ním, ale s vyvalenýma očima uhýbala před swoopem, který kolem ní supěl a prskal, jako by z něj byla vyděšená. „Lord Bombaasa nesnáší dlouhé čekání.“

„Tak to bysme sebou měli hodit a honem vás mu naservírovat na podnose.“ Langre se ušklíbal čím dál jízlivěji. Poskočil se swoopem o další metr, takže Karrde musel znovu uhnout. Nebyl dost rychlý; než to stačil udělat, špičky manévrovacích lopatek ho bolestivě rýply do žeber.

Jeden ze swoopařů se vítězoslavně zachechtal. Langre se škodolibě zašklebil a znovu vyrazil vpřed. Tentokrát očividně zamýšlel srazit Karrda na zem. Prolétl těsně kolem Shady –

A v tom okamžiku udeřila.

Nebylo jisté, jestli to Langre vůbec postřehl. V jednom okamžiku tam ještě stála, vyděšená jako zvíře v hledáčku lovce, a v následujícím

momentu švihla levou nohou vzad, horní částí trupu se natočila ke swoopu a pravou pěst vrazila útočnickovi ze strany do krku.

Dopad úderu možná doprovodilo typické „pop“, Karrde si nebyl jistý. Když však Langre sletěl po hlavě ze swoopu na zem, byl si jistý tím, že útočník do boje už nezasáhne.

Zbývající tři měli vynikající reflexy. Langre ještě ani nedopadl do písku a oni už túrovali motory a rozletěli se do různých směrů napříč pláckem, čímž Shadě zabránili, aby se je pokusila vyřadit podobným způsobem. Prohnali se těsně kolem přilehlých budov a pak prudce zbrzdili, aby obrátili své swoopy směrem k ní.

„Z cesty!“ křikla Shada na Karrda. Skočila doprostřed náměstí a přihrčila se v obranném bojovém postoji. Trhla hlavou nazad a dopředu, přičemž přejela očima po každém ze swoopařů, jako by je vyžývala k útoku.

Zdálo se, že její provokování po několik sekund ignorovali. Gestikulovali na sebe jakousi ruční abecedou, které Karrde nerozuměl. Využil nestřeženého okamžiku a ucouvl dozadu až ke zdi. Swoopaři zatím nejevili snahu tasit zbraně, které měli bezpochyby u sebe, ale to se mohlo každou chvílí změnit. Pozorně je sledoval a zajel rukou k blasteru –

„Nech ho tam,“ zabručel mu drsný hlas do ucha.

Karrde se obezřetně ohlédl. Jeho opatrnost měla původ ve studené hlavni, která ho najednou dloubala do zad. Stáli tam tři muži s přísnými tvářemi, oděni v uniformách Bezpečnostní legie. Poslední z nich právě zavíral ukryté dveře, kterými vyšli z budovy za Karrdem. „Jdete právě včas, legionáři,“ řekl Karrde jejich veliteli. Zřejmě to nemělo smysl, ale musel to zkusit. „Moje společnice je v nebezpečí.“

„Jo?“ řekl ten druhý. Mezitím vytáhl Karrdův blaster z pouzdra. „Připadalo mi, že to ona si začala. A i kdyby ne, zkusit si prokecat cestu k Bombaasovi je samo o sobě zločin.“

„I tehdy, pokud Bombaasa usoudí, že má z naší návštěvy radost?“ opáčil Karrde. „Byl byste v pořádném maléru.“

„To teda nebyl,“ odporoval legionář. Přivlastněný blaster si zastrčil za opasek a přešel vedle Karrda. „Od toho máme tohle,“ dodal a pozvedl svou vlastní zbraň, poté, co od svého vězně raději o metr poodstoupil. Jak teď Karrde viděl, nebyl to blaster, ale stará síťovací pistole

od Merr-Sonnu. „Pokud Bombaasa usoudí, že vás chce vidět, prostě to do vás našijem. A pokud ne –“ zle se zakřenil, „– tak už jste zabalený na pohřeb. Docela výhodný.“

Pohrozil mu síťovačem. „A teď sklapni. Chci se dívat.“

Karrde se otočil zpátky čelem k prostranství, krk sevřený bezmocí. Posádka *Wild Karrdu* by nedokázala včas přijít na pomoc, ani kdyby se mu podařilo vzít svůj komlink a přivolat ji. Mohl jenom doufat, že Shada je tak dobrá, jak o sobě tvrdila.

A v té chvíli se swoopaři přestali dorozumívat a zaútočili.

Oproti Karrdovu očekávání však nezaútočili všichni najednou. Snad se obávali, že Shada by je svedla do vzájemného čelního střetu. Dva z nich místo toho začali v široké smyčce kroužit kolem bojiště, zatímco ten třetí prudce vyrazil přímo proti ní.

Shada zůstala stát na místě, ale těsně předtím, než se manévrovací klapy mohly dotknout jejích prsou, sebou hodila dozadu na zem. Gauner zařičel radostí, jak jeho swoop prolétl těsně nad ní. Triumfální výkřik se vzápětí změnil v překvapené zavytí, když Shada přitáhla kolena k hrudi, vykopla nohy nahoru, zasáhla swoop přímo před směrovými tryskami a málem tím vyhodila jezdce ze sedla.

Trvalo mu jenom půl sekundy, než se znovu usadil a získal vládu nad swoopem. V uzavřeném plácku však i to bylo příliš pozdě. S ohlušujícím třesnutím swoop i s jezdcem v plné rychlosti narazil do jedné z budov.

Legionář vedle Karrda tiše hvízdal. „To už jsou dva,“ prohodil. „Je dobrá.“

Karrde neodpověděl. Shada vyskočila zpátky na nohy. Zbývajících dva swoopy svůj kruh ještě o něco rozšířily, jako by se bály pustit ji k sobě blízko. Pokud si řeknou, že nestojí za to riskovat ztrátu dalšího stroje, a vytáhnou blastery...

A pak si všiml, že jeden ze swoopařů civí na trojici legionářů, a tím jediným pohledem si uvědomil, že použití blasterů teď naprosto nepřicházelo v úvahu. Před tolika svědky jim pýcha velela, aby Shadu vyřídili beze zbraní.

Oba swoopy pořád kroužily kolem dokola. „No tak, Barksy,“ zavolal hlavní legionář. „Přece se nebojíš, nebo snad jo?“

„Drž hubu, troubo,“ odsekl jeden ze swoopařů.

„Pro tebe jsem *poručík* Trouba, ty špíno,“ zamumlal si legionář pod vousy.

Barksy prudce švihl swoopem a namířil ho proti Shadě. Byla to stejná základní technika, jakou zkoušel jeho předchůdce. Shada se znovu vrhla na zem a Karrde zjistil, že se mu v hrdle zarazil dech. Swoopař přece nebude tak hloupý, aby znovu zkusil ten samý trik!

Taky že nebyl. Sotva se Shadino tělo dotklo země, přitáhl k sobě říditka a předek swoopu vystřelil přímo nahoru. Vehikl pokračoval několik metrů v cestě, než ho jezdec zprudka zabrzdil. Triumfálně vykřikl, obrátil se o sto osmdesát stupňů a nasměroval swoop přímo do místa, kde ležela Shada.

Jenže Shada už tam neležela. Místo aby se svalila do písku a zůstala tam jako minule, vymrštila své tělo vlnitým pohybem z písku, odrazila se od země a jakýmsi záhadným způsobem se jí podařilo zachytit se rukama a nohama spodku swoopu. Dokázala se na něm udržet i při úderu špičky swoopu do země, a jak se swoopař obracel, ústa otevřená, aby se zblízka podíval na prázdné místo, kde měla ležet jeho oběť, uvolnila jednu nohu a prudce ho kopla ze strany do hlavy.

Poručík vedle Karrda zalapal po dechu. „To snad ne,“ vyrazil ze sebe. Očividně byl stejně ohromený jako prve Barksy, než mu Shadin kopanec vyrazil všechn zmatek z hlavy. „Co je tahle *bahshi* vlastně zač?“

„Jedna z nejlepších v branži,“ ujistil ho Karrde. Nechal svůj hlas poklesnout do hlubšího, důvěrného tónu, který šel ruku v ruce s půlkrokem, který učinil směrem k legionáři. Odhadoval, že ještě jeden takový krůček a bude dostatečně blízko. „Tohle zatím nic nebylo,“ dodal, ztišil hlas ještě víc a zároveň provedl poslední půlkrok. „Jen počkejte, co udělá s tímhle.“

Opatrně se po něm podíval. Poručík nevnímal, co se děje kolem, s vyvalenýma očima fascinovaně zíral na drama odehrávající se na plácku a čekal, jaké kouzlo vytáhne ta záhadná žena z rukávu příště.

Poslední swoopař se konečně rozhodl. Kruh přerušil na vzdálenějším konci prostranství, sklonil se těsně nad říditka a zaútočil. Shada udělala klamný pohyb nalevo a pak uskočila doprava. Konec vyčnívající

raketové trysky minul její bok o pouhé centimetry. Swoopař ostře obrátil svůj stroj, očividně ji chtěl srazit ze strany dlouhým předkem swoopu. Přepočítal se však se svojí rychlostí a manévrovací trysky kmitly daleko od ní. Rychlost a rotaci se mu podařilo zrušit až po dalších několika sekundách a zastavil se necelé tři metry od Karrda a legionářů. Znovu se natočil směrem k Shadě, ramena nahrbená očekáváním –

A s plavným, ledabylým pohybem Karrde vytrhl síťovací pistoli z legionářovy ruky a vystřelil.

Swoopař procedil kletbu, ze které by vzduchu naskočila výrazka. Poloplastická pavučina mu narazila do zad, obalila ho a pevně mu přivázala ruce k tělu. „I vy jste byli báječní, pánové,“ řekl Karrde uhlaženě. Dlouhým krokem odstoupil od legionářů a přenesl na ně svou mušku.

„Pěkná práce,“ řekl poručík. Kupodivu nevypadal moc rozmrzele. „Fakt pěkná.“

„Myslel jsem si, že se vám to bude líbit,“ řekl Karrde. Pak kývl na oba jeho kolegy. „Položte zbraně na zem, prosím.“

„To nebude potřeba,“ ozval se odkudsi z výšky sametový hlas.

Karrde riskl rychlý pohled vzhůru, ale nikoho nezahlédl. „Ne, nejsem tam,“ ujistil ho hlas lehce pobaveně. „Sledoval jsem potyčku zevnitř mého kasina a musím přiznat, že na mě váš výkon udělal dojem. Řekněte mi, copak tu pohledáváte?“

„Chceme si s vámi promluvit, lorde Bombaaso, co jiného,“ řekl Karrde směrem k ukrytému reproduktoru. „Přišel jsem si vybrat starý dluh.“

Z poručíkova hrdla vyšlo nespokojené zamrmlání, ale Bombaasa se pouze zasmál. „Nevím o tom, že bych vám něco dlužil, kamaráde. Ale klidně si o tom promluvíme. Poručíku Maxiti?“

„Pane?“ Poručík se automaticky napřímil do pozoru.

„Vrať pánovi jeho blaster a doprovod jeho i dámu do kasina. A ať tvoji chlápci vyčistí náměstí od smetí.“

* * *

Vnitřek ThrusterBurnu ostře kontrastoval s počasím venku – a tím pádem ostře kontrastoval s každou soukromou kantýnou nebo

kavárnou, v jaké Shada kdy byla. Vzduch byl suchý a příjemně chladivý, a zatímco kóje lemující stěny byly šeré natolik, aby poskytovaly soukromí, zbytek kavárny působil rozzářeně a dokonce téměř přátelsky.

Ne že by současní hosté byli z těch, kdo by takové útulné detaily ocenil. Posedávalo jich tam zhruba dvacet, nanicovaté kopie těch čtyř, kterým venku zkazila den, a všichni se zlovlně chmuřili na příchozí od svých stolků u jednoho rohu zatočeného baru. Shada krátce zauvažovala, jestli jim Bombaasa řekl, že jejich hlídky právě venku sbírají lopatičkou, ale rychle tu myšlenku zavrhla. Člověk, který vlastní takovouhle pěknou kavárnu, přece nebude riskovat tím, že by uvnitř záměrně vyvolal rvačku.

Přesto však po očku swoopaře pozorovala, zatímco Maxiti ji a Karrda vedl přes hlavní sál k nenápadným dveřím na druhé straně tanečního pódia.

Když k nim přistoupili, dveře se otevřely. Zahlédli malou zadní místnost, ze které vystoupil rozložitý tmavooký člověk. Změřil si Karrda pohledem, Shadu si prohlížel ještě déle a pak kývl na legionáře. „Díky,“ řekl posledně jmenovanému. Propustil ho s tím jediným slovem a pak pohlédl zpátky na Karrda a Shadu. „Pojďte dál,“ vítal je. Ustoupil na stranu, aby mohli projít.

Zadní místnost byla zařízena jako kapesní kasino. Okolo čtyř stolků se to hemžilo tuctem rozličných bytostí, které se pilně potíraly ve všech možných karetních a jiných hazardních hrách. Jejich mysli a naděje se upíraly k penězům, a tak si nikdo z nich nejspíš vůbec nevšiml, že dovnitř přišel někdo nový.

Nikdo, až na jednoho. Malý, zavalitý člověk s útlýma, tyčkovitýma rukama seděl osamocen u největšího stolu a jeho lehce vypoulené oči bez mrknutí sledovaly Karrda a Shadu. Dva mohutní chlapi se stejným vzezřením tělesného strážce, jaké měl ten, který právě za příchozími zavíral dveře, stáli v pozoru u křesla zavalitého muže a také si návštěvníky prohlíželi.

Shada se zašklebila, vůbec se jí to nelíbilo. Karrde však nezaváhal. „Dobrý den, lorde Bombaaso,“ pravil a přistoupil přímo ke stolu. „Děkuji vám, že jste si na nás udělal čas tak rychle.“

Zdalo se, že se oba tělesní strážci napjali, ale Bombaasa se pouze zlehka pousmál. „Stejně jako legendární Rastus Khal, i já jsem vždycy k dispozici těm, kdo mě zajímají,“ odvětil uhlazeně. „A vy mě skutečně zajímáte.“

Jeho hmyzí očka sklouzla na Shadu. „Ačkoli mi v jednu chvíli připadalo, že vám došly triky. Kdyby váš společník nevyškusl poručíkovi síťovací pistoli, byla byste v pěkné kaši.“

„Sotva,“ odvětila Shada chladně. „Všimla jsem si, jak se blíží k legionářům, a hádala jsem, že se o něco pokusí. Kdyby mu to nevyšlo, potřeboval by moji okamžitou pomoc a swoopař by musel počkat.“

Bombaasa obdivně pokýval hlavou. „Úžasná podívaná, má drahá, opravdu úžasná. Ačkoli se obávám, že jste si při ní umazala šaty. Snad bych mohl zařídit jejich vyčištění, než odletíte.“

„To je od vás velice laskavé, můj pane,“ řekl Karrde dřív, než mohla odpovédět, „ale obávám se, že se na Pembricu nebudeme moci zdržet tak dlouho.“

Bombaasa se znovu usmál, ale tentokrát jeho výrazem probleskl zřetelný náznak hrozby. „To se teprve ukáže, příteli můj,“ upozornil ho zlověstně. „A pokud jste další vyslanec Nové republiky nebo sektoru Kathol, který se pokouší anektovat mé teritorium, pak vězte, že se zdržíte mnohem déle.“

„Nejsem napojen na žádnou vládu,“ ujistil ho Karrde. „Jsem pouhý soukromník, který vás přišel požádat o službičku.“

„Neříkejte,“ odtušil Bombaasa. Nepřítomně si pohrával s blýskavým přívěskem, který mu visel na krku. „Mám takový dojem, že si neuvědomujete, co mé službičky stojí.“

„Věřím, že uvidíte, že za tuhle už jste dostal zaplacené,“ prohlásil Karrde. „A je to koneckonců jenom *malá* službička. Musíme si něco vyřídit uvnitř teritoria vašeho kartelu a rádi bychom měli zajištěn bezpečný průlet skrz všechny vaše pirátské a loupeživé tlupy, dokud si to nevyřídíme.“

„To je všechno?“ otázal se Bombaasa. „Ale jděte, milý pane. Veliký, lákavý cíl jako váš frachták, a vy chcete bezpečný průlet?“ Lítostivě potřásl hlavou. „Ne, vy o mých cenách nemáte nejmenší ponětí.“

Shada si uvědomila, že se jí napjaly svaly, a silou vůle je uvolnila. Všichni tři bodyguardi byli ozbrojeni a vypadali schopně, ale pokud by došlo na pěstní souboj, pochybovala, že by dokázali čelit Mistrylce.

Naneštěstí by je na rozdíl od swoopařů nemohla jenom zbít a nechat naživu. Nejprve by musela odstranit jejich šéfa...

„Moje chyba,“ řekl Karrde takřka lhostejně. „Čekal jsem, že budete vděčnější, když vám někdo zachrání život.“

Bombaasa už už zvedal prst, aby dal znamení svým tělesným strážcům. Při Karrdových slovech ztuhl a jeho prst zůstal trčet ve vzduchu. „O čem to mluvíte?“ zeptal se opatrně.

„Mluvím o situaci, která zde nastala před víc jak šesti lety,“ řekl Karrde. „Během níž jeden vcelku elegantní džentlmen a mladá dáma s rudozlatými vlasy překazili pokus o atentát, jehož jste měl být obětí.“

Bombaasa okamžik zíral na Karrda. Shada pokradmu pohlédla na dvojici bodyguardů, v duchu osnovala plán útoku –

A s nečekaností, jaká ji vyděsila, se Bombaasa rozchechtal.

Ostatní hazardní hráči v kasinu přerušili svou činnost. Na okamžik jim poklesla ústa nad zvukem, který v jejich k zoufání tichém malém světě očividně nebyl obvyklý. Bombaasa se nepřestával chechtat, dal rukou znamení a bodyguardům se viditelně ulevilo. „Ale můj příteli,“ zajíkal se Bombaasa, jehož tvářemi pořád cukalo veselí. „Můj příteli, vskutku. Takže vy jste ten tajemný kapitán, o němž ta mladá dáma mluvila, když odmítla přijmout jakoukoli odměnu?“

„Jsem to já,“ kývl Karrde. „Věřím, že také naznačila, že muži vaší zjevné velkorysosti nebude vadit nosit ten dluh s sebou, dokud ho nebudete moci řádně splatit.“

„To vskutku říkala.“ Bombaasa pokynul útlou rukou k Shadě. „A teď přivádíte tuhle. Nikdy bych nevěřil, že vůbec existují dvě tak půvabné, ale smrtící dámy, a že jsou dokonce loajální ke stejnému muži.“

Pozvedl na Shadu obočí. „Nebo s tímto mužem nic nemáte, moje drahá?“ dodal. „Pokud byste byla ochotna promluvit si o změně zaměstnání, váš čas bych vám bohatě vynahradil.“

„S nikým nic nemám,“ řekla Shada, ta slova ji páčila v krku. „Ale momentálně s ním cestuju.“